

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΑΥΛΟΥ

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 1

- Εβρ. 1,1 Πολεμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ,
- Εβρ. 1,1 Κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους, κατὰ τὴν προ τοῦ Χριστοῦ δηλαδὴ περίοδον, εἰς πολλὰς περιστάσεις καὶ με πολλοὺς τρόπους ωμίλησε καὶ εφανέρωσεν ὁ Θεὸς τὸ θέλημά του στοὺς προγόνους μας δια μέσου τῶν προφητῶν. Κατὰ δε τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας ἐλάλησε πρὸς ἡμᾶς δια μέσου τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ,
- Εβρ. 1,2 ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν·
- Εβρ. 1,2 τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς Πατὴρ κατέστησε κληρονόμον, κύριον καὶ βασιλέα ὅλης τῆς κτίσεως, οὐρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ δια τοῦ ὁποῖου ἐδημιούργησε ὅλα ὅσα ἐγίναν ἐν χρόνῳ.
- Εβρ. 1,3 ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς,
- Εβρ. 1,3 Αὐτὸς εἶναι προαιωνίως ολόλαμπρος ἀκτινοβολία τῆς ἀείρου δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀκριβέστατον καὶ ἀπαράλλακτον καὶ ἐνυπόστατον ἀποτύπωμα τοῦ Πατρὸς, τῆς αὐτῆς οὐσίας καὶ ἀείρου τελειότητος, ὅσος με Ἐκείνον, κρατῶν καὶ κυβερνῶν τὰ πάντα με τὸν παντοδύναμον λόγον του. Αὐτὸς ἐνανθρωπήσας ἐκαθάρισεν ἡμᾶς ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας, δια τῆς θυσίας τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἐπάνω στὸν σταυρὸν, καὶ ἐκάθισε καὶ ὡς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δια τῆς

αναλήψεώς του εκ δεξιών της μεγαλειότητος του Πατρός στον ίδιον με Εκείνον θρόνον υψηλά στους ουρανούς.

Εβρ. 1,4 τοσούτῳ κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα.

Εβρ. 1,4 Ανεδείχθη δε τὸσον πολὺ υπεροχώτερος και ανώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ὅσον διαφορετικώτερον και ενδοξότερον ἀπὸ αὐτοὺς ἔχει κληρονομήσει ὄνομα (εκ παραλλήλου προς τον Υἱὸν μονογενῆς ονομασθεὶς και Κυριος των επουρανίων, των επιγείων και των καταχθονίων).

Εβρ. 1,5 τίνι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν ἀγγέλων· υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν;

Εβρ. 1,5 Διότι εἰς ποῖον ποτὲ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπεν ὁ Θεός· “συ εἶσαι Υἱός μου, ἐγὼ σήμερον σου ἔδωκα τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου;” Και πάλιν εἰς ἄλλο χωρίον της Γραφῆς εἶπε· “Εγὼ θα εἶμαι πατὴρ στον ἐνανθρωπήσαντα Ἰησοῦν και αὐτὸς θα εἶναι εἰς ἐμὲ Υἱός, ὑπὸ ἐντελῶς ἐιδικὴν σημασίαν;”

Εβρ. 1,6 ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ.

Εβρ. 1,6 Όταν δε πάλιν θα ἐπαναφέρῃ και θα εἰσαγάγῃ εἰς τὴν οἰκουμένην ὡς κριτῆς ἐνδοξον τὸν Υἱόν, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀνάρχως προ πάσης κτίσεως ἀπὸ τὸν Πατέρα θα εἴπῃ· “και ας προσκυνήσουν αὐτόν ὅλοι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ”.

Εβρ. 1,7 καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει· ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα·

Εβρ. 1,7 Και κάμνουν διάκρισιν μεταξύ των ἀγγέλων και τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ λέγει χαρακτηριστικῶς δια μὲν τοὺς ἀγγέλους· “ὁ Θεός εἶναι αὐτός που κάμνει τοὺς ἀγγέλους τοῦ νοεράς και αἰλούς υπάρξεις, ταχείς και λεπτοὺς σαν τοὺς ἀνέμους, και

αυτούς που τον υπηρετούν αὐλους με δραστικήν ενέργειαν και φωτεινήν λαμπρότητα σαν την φλόγαν του πυρός”.

Εβρ. 1,8 πρὸς δὲ τὸν υἱόν· ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

Εβρ. 1,8 Προς δε τον Υιόν λέγει· “ὦ Θεε, ο βασιλικός και ἐνδοξος θρόνος σου μένει ασάλευτος στους αἰῶνας των αἰώνων· το βασιλικόν σου σκήπτρον εἶναι σκήπτρον και εξουσία ευθῆτητος και δικαιοσύνης.

Εβρ. 1,9 ἡγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίμησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε, ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου·

Εβρ. 1,9 Εχεις αγαπήσει την δικαιοσύνην και ἐμίσησες πάντοτε την ἀνομίαν. Δια τούτο, ὦ Θεε, ὁ Θεός και Πατήρ σου σε ἔχρισε με το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος, που φέρει ἀγαλλίασιν και χαράν, ἀσύγκριτα παραπάνω ἀπὸ ὅσον ἔχρισεν ἐκείνους, που μετέχουν στο ἴδιο χρίσμα με εσέ, (δηλαδή τους προφήτας, τους ιερεῖς και βασιλεῖς της Π. Διαθήκης. Εκείνοι ἔλαβον ἐν μέρει το Ἅγιον Πνεῦμα, συ το ἔλαβες ολόκληρον).

Εβρ. 1,10 καὶ σὺ κατ’ ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί·

Εβρ. 1,10 Και, πάλιν ἡ Γραφή ἄλλου λέγει· “συ, Κυριε, εἰς την ἀρχὴν της δημιουργίας ἐστερέωσας την γην ἐπάνω εἰς ἀσφαλές θεμέλιον και ἔργα των ἰδικῶν σου χειρῶν, εἶναι οἱ ουρανοί·

Εβρ. 1,11 αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται,

Εβρ. 1,11 αὐτοὶ θα χαθοῦν ἀπὸ την σημερινήν των μορφήν και θα ἀλλάξουν, συ ὁμως παραμένεις πάντοτε αἰώνιος και ἀναλλοίωτος· τα πάντα σαν ἐνδυμα θα παληώσουν

Εβρ. 1,12 καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.

- Εβρ. 1,12 και σαν εξωτερικόν ένδυμα θα τους περιτυλίξης και θα αλλάξουν μορφήν, συ όμως είσαι ο ίδιος πάντοτε και τα έτη σου δεν θα λάβουν ποτέ τέλος”.
- Εβρ. 1,13 πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;
- Εβρ. 1,13 Προς ποῖον δε ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπεν ποτὲ ο Θεός και Πατήρ· “κάθισε εἰς τα δεξιά μου ἕως ὅτου βάλω τοὺς εχθρούς σου κάτω ἀπὸ τα πόδιά σου, σαν υποπόδιον, ἐπάνω στο ὁποῖον θα πατάς;”
- Εβρ. 1,14 οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;
- Εβρ. 1,14 Ολοι οι ἄγγελοι εἶναι πνεύματα υπηρετικά, τα ὁποῖα ἀποστέλλονται ἀπὸ τον Θεόν, δια να ἐξυπηρετοῦν αὐτούς, που μέλλουν να κληρονομήσουν την σωτηρίαν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 2

- Εβρ. 2,1 Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραρρύῳμεν.
- Εβρ. 2,1 Επειδὴ ακριβῶς τόσον ἀσύγκριτα ἀνώτερος εἶναι ο Υἱός, δια τοῦτο πρέπει πολὺ περισσότερο να προσέχωμεν εἰς ἐκεῖνα, τα ὁποῖα ηκούσαμεν ἀπὸ το κήρυγμα των Ἀποστόλων, που εἶναι ἰδικόν του κήρυγμα, μήπως τυχόν ποτὲ παρεκκλίνωμεν ἀπὸ τον δρόμον της σωτηρίας.
- Εβρ. 2,2 εἰ γὰρ ὁ δι’ ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν,
- Εβρ. 2,2 Διότι εἰάν ο παλαιός νόμος, που ἐλέχθη στον Μωϋσῆν δια μέσου των ἀγγέλων, ἀπεδείχθη ἐγκυρος και ἰσχυρός και

- κάθε παράβασις αὐτοῦ καὶ παρακοή ἔλαβε σαν μισθὸν τῆς τὴν δικαίαν τιμωρίαν,
- Εβρ. 2,3 πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη,
- Εβρ. 2,3 πῶς ἡμεῖς θα διαφύγωμεν τὴν τιμωρίαν, εἰὰν παραμελήσωμεν μίαν τόσον μεγάλην καὶ ανεκτίμητον σωτηρίαν; Ἡ σωτηρία δὲ αὕτη ἤρχισε νὰ διδάσκεται ἀπὸ αὐτὸν τούτον τὸν Κύριον, παρεδόθη δὲ εἰς ἡμᾶς ὡς κατὰ πάντα βεβαία καὶ ἀξιόπιστος ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τὴν ἤκουσαν κατ' εὐθείαν ἀπὸ το στόμα τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους.
- Εβρ. 2,4 συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι καὶ ποικίλαις δυνάμεσι καὶ Πνεύματος Ἁγίου μερισμοῖς κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν.
- Εβρ. 2,4 Επεβεβαίωνε δὲ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς με θαύματα, με καταπληκτικὰ γεγονότα καὶ με ποικίλας υπερφυσικὰς δυνάμεις καὶ με θεῖα χαρίσματα, τὰ ὁποῖα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐμοίραζεν στοὺς πιστοὺς κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ.
- Εβρ. 2,5 Οὐ γὰρ ἀγγέλοις ὑπέταξε τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσιν, περὶ ἧς λαλοῦμεν,
- Εβρ. 2,5 Ἡ υπεροχή τοῦ Χριστοῦ φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ὑπέταξεν στοὺς ἀγγέλους τὸν μέλλοντα κόσμον, ποὺ θὰ ἐγκαθιδρύετο ἀπὸ τὸν Μεσσίαν καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου κόσμου κάμομεν τώρα λόγον, ἀλλὰ τὸν ὑπέταξεν στὸν Χριστόν.
- Εβρ. 2,6 διεμαρτύρατο δὲ ποὺ τις λέγων· τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμνήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπτη αὐτόν;
- Εβρ. 2,6 Παραστατικὰ δὲ κάποιος ἐμαρτύρυσεν εἰς ἓνα χωρίον τῆς Γραφῆς, λέγων· “τί ἀξίαν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νὰ τὸν ἐνθυμήσαι ἢ τὸ τέκνον τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νὰ τὸν ἐπισκέπτεσαι με τὴν πατρικὴν σου φροντίδα;

- Εβρ. 2,7 ἡλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξη καὶ τιμῇ ἔστεφάνωσας αὐτόν.
- Εβρ. 2,7 Τον ἔκαμες κατὰ τι κατώτερον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, με δόξαν καὶ τιμὴν ὡς βασιλέα τῆς κτίσεως τὸν ἐστεφάνωσες.
- Εβρ. 2,8 πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ἐν γὰρ τῷ ὑποτάξαι αὐτῷ τὰ πάντα οὐδὲν ἀφῆκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον. νῦν δὲ οὕτω ὁρῶμεν αὐτῷ τὰ πάντα ὑποτεταγμένα·
- Εβρ. 2,8 Ολα υπέταξες κάτω ἀπὸ τοὺς πόδας του”. Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Θεὸς Πατὴρ υπέταξε εἰς αὐτόν τὰ πάντα, δὲν ἀφῆκε τίποτε, που νὰ του μένη ἀνυπότακτον. Τώρα ὁμως δὲν βλέπομεν ἀκόμη νὰ εἶναι ὅλα ἀπολύτως ὑποταγμένα στὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.
- Εβρ. 2,9 τὸν δὲ βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἡλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου δόξη καὶ τιμῇ ἔστεφανωμένον, ὅπως χάριτι Θεοῦ ὑπὲρ παντὸς γεύσῃται θανάτου.
- Εβρ. 2,9 Τον δε Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μικρὸν χρονικὸν διάστημα ἐγίνε κατώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, (ἐφ' ὅσον ἐπάθε καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ) τὸν βλέπομεν, ὅτι ἀκριβῶς λόγῳ τοῦ παθήματος τοῦ θανάτου, ἔχει στεφανωθῇ με δόξαν καὶ τιμὴν· ἐπάθε δε καὶ ἐγεύθη τὸ πικρὸν ποτῆριον τοῦ θανάτου δια τὴν χάριν, που ἠυδόκησε νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κάθε ἀνθρώπου.
- Εβρ. 2,10 ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ, δι' ὃν τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι.
- Εβρ. 2,10 Διότι ἐπρεπεν στὸν Θεόν, τὸν δημιουργὸν τοῦ παντός, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπουν τὰ πάντα καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου κατευθύνονται καὶ κυβερνῶνται τὰ πάντα, νὰ ἀναδείξῃ καὶ ἀποδείξῃ τέλειον, διὰ μέσου τῶν παθημάτων, τὸν ἀρχηγὸν καὶ αἴτιον τῆς σωτηρίας τῶν, δηλαδὴ τὸν Χριστόν, ἐφ' ὅσον

είχε την πανάγαθον απόφασιν πολλούς ανθρώπους να οδηγήση εις την δόξαν.

Εβρ. 2,11

ὁ τε γὰρ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἕξ ἑνὸς πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτοὺς καλεῖν,

Εβρ. 2,11

Διότι ο Χριστός που μας αγιάζει, και ημεῖς που αγιαζόμεθα, καταγόμεθα ἀπὸ ἑνα Πατέρα. Δι' αὐτὴν ακριβῶς τὴν αἰτίαν και ο Χριστός δεν εντρέπεται να ονομάζη αὐτούς, που καλεῖ εις σωτηρίαν, ἀδελφούς του,

Εβρ. 2,12

λέγων· ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε·

Εβρ. 2,12

λέγων· “θα διαλαλήσω και θα ομολογήσω τὸ ὄνομά σου, ὦ Θεέ και Πατέρα, στους ἀδελφούς μου· ἐν μέσῳ συγκεντρώσεως των ἀδελφῶν μου θα σε ανυμνήσω και θα σε δοξάσω”.

Εβρ. 2,13

καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι πεποithῶς ἐπ' αὐτῷ· καὶ πάλιν· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

Εβρ. 2,13

Και πάλιν λέγει· “ἐγὼ ὁ Μεσσίας ὡς ἄνθρωπος θα ἔχω στηρίξει τὴν πεποίθησίν μου στον Θεόν και Πατέρα.” Και ἄλλου πάλιν λέγει· “ἰδοὺ ἐγὼ και τὰ παιδία, που μου ἔδωκεν ὁ Θεός”.

Εβρ. 2,14

ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον,

Εβρ. 2,14

Επειδὴ δε τὰ παιδία τοῦ Θεοῦ, ἔχουν πάρει ὅλα τὴν ἀσθενή και φθαρτὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, σάρκα και αἷμα, δια τοῦτο και αὐτὸς κατὰ παρόμοιον τρόπον ἐπῆρε σάρκα και αἷμα, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, χωρὶς ὅμως καμμίαν ἀμαρτίαν· ἐγένεν ἄνθρωπος, δια να ἐξουδετερώσῃ με τὸν θάνατόν του και καταργήσῃ τὸν διάβολον, ὁ ὁποῖος μέχρι προ ολίγου εἶχε τὴν δύναμιν και τὴν ἐξουσίαν να ρίπτῃ τους ἀνθρώπους, ἐξ αἰτίας των ἀμαρτιῶν των στον θάνατον,

- Εβρ. 2,15 καὶ ἀπαλλάξῃ τοὺτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας.
- Εβρ. 2,15 και να απαλλάξῃ αὐτούς, οἱ οποίοι ἐνεκα τοῦ φόβου τοῦ θανάτου ἐκυριαρχοῦντο καθ' ὅλον το διάστημα τῆς ζωῆς τῶν ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴν δουλείαν τῆς αγωνίας καὶ τοῦ τρόμου ἀπέναντι τοῦ θανάτου.
- Εβρ. 2,16 οὐ γὰρ δὴπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται.
- Εβρ. 2,16 Επρεπε δε να ενανθρωπήσῃ ὁ Υἱός, διότι δεν ἀναλαμβάνει βέβαια να βοηθήσῃ καὶ στηρίξῃ εἰς τὴν σωτηρίαν αὐλοὺς ἀγγέλους (επειδὴ τότε δεν θα υπήρχεν ἀνάγκη να γίνῃ ἄνθρωπος), ἀλλ' ἐρχεται να βοηθήσῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ.
- Εβρ. 2,17 ὅθεν ὥφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ.
- Εβρ. 2,17 Επομένως ἐπρεπε να γίνῃ ἄνθρωπος, ὁμοίος καθ' ὅλα με τοὺς ἀδελφούς τοῦ-πλην βέβαια τῆς ἀμαρτίας-δια να γίνῃ ἔτσι εὐσπλαγχνός καὶ ἀξιόπιστος Ἀρχιερεὺς, που θα προσέφερε ευπρόσδεκτον θυσίαν καὶ μεσιτείαν στὸν Θεόν, δια τὴν ἐξιλέωσιν καὶ συγχώρησιν τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ λαοῦ.
- Εβρ. 2,18 ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.
- Εβρ. 2,18 Ακριβῶς διότι ὁ ἴδιος ἔχει πάθει καὶ ἐδοκίμασε πειρασμούς, ἡμπορεῖ καὶ θέλει με ἀπεριόριστον ἀγάπην καὶ συμπάθειαν να βοηθήσῃ αὐτούς, που πειράζονται καὶ ταλαιπωροῦνται.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 3

- Εβρ. 3,1 Ὅθεν, ἀδελφοὶ ἅγιοι, κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι, κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς

ὁμολογίας ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν,

Εβρ. 3,1 Κατὰ συνέπειαν, ἀδελφοὶ ἅγιοι, που συμμετέχετε εἰς τὴν ἐπουρανίαν κλήσιν τοῦ Θεοῦ, κατανοήσατε βαθειά και μάθετε καλὰ αὐτόν, που ὁ ἐπουράνιος Θεός μας ἀπέστειλε, τὸν Ἀρχιερέα τῆς πίστεώς μας, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Εβρ. 3,2 πιστὸν ὄντα τῷ ποιήσαντι αὐτόν, ὡς καὶ Μωϋσῆς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ.

Εβρ. 3,2 Εἶναι αὐτός δια τὴν ἀφθαστον ἀρετὴν τοῦ ἀπολύτως ἀξιόπιστος ἐνώπιον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὸν κατέστησε Ἀπόστολόν του καὶ ἀρχιερέα μας, ὅπως καὶ ὁ Μωϋσῆς υπῆρξε πιστός εἰς ὅλον τὸν Ἰσραηλιτικὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἦτο οἶκος τοῦ Θεοῦ.

Εβρ. 3,3 πλείονος γὰρ δόξης οὗτος παρὰ Μωϋσῆν ἡξίωται, καθ' ὅσον πλείονα τιμὴν ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας αὐτόν.

Εβρ. 3,3 Ὁ Χριστός ὁμως εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Μωϋσέα, διότι ἔχει ἀξιωθῆ καὶ ἔλαβε πολὺ μεγαλυτέραν δόξαν ἀπὸ ἐκείνον, ἐπειδὴ ἔχει μεγαλυτέραν τιμὴν καὶ ἀξίαν ἀπὸ το σπίτι ἐκεῖνος, που κατεσκεύασε τὸ σπίτι.

Εβρ. 3,4 πᾶς γὰρ οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός.

Εβρ. 3,4 Διότι κάθε σπίτι κατασκευάζεται ἀπὸ κάποιον. Εκείνος δε που ἐδημιούργησε τὰ πάντα ὁρατὰ καὶ ἀόρατα, ἐτακτοποίησε καὶ ὠργάνωσε τὴν θεοκρατικὴν πολιτείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν, εἶναι ὁ Θεός.

Εβρ. 3,5 καὶ Μωϋσῆς μὲν πιστός ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ὡς θεράπων, εἰς μαρτύριον τῶν λαληθησομένων,

Εβρ. 3,5 Καὶ ὁ μὲν Μωϋσῆς, σαν ἐπιστάτης καὶ υπηρέτης ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ἀνεδείχθη πιστός καὶ ἀξιόπιστος μέσα εἰς ὅλο τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ, στὸν Ἰσραηλιτικὸν δηλαδὴ λαόν, εἰς πίστῳσιν καὶ βεβαίῳσιν ἐκείνων που ἀπρόκειτο νὰ λεχθούν καὶ ἀποκαλυφθούν πρὸς τὸν λαόν.

- Εβρ. 3,6 Χριστὸς δὲ ὡς υἱὸς ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, οὗ οἶκός ἐσμεν
ἡμεῖς, ἄνπερ τὴν παρρῆσιαν καὶ τὸ καύχημα τῆς
ἐλπίδος μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν.
- Εβρ. 3,6 Ο Χριστὸς ὁμῶς ὡς Υἱός, ἀνεδείχθη ἀσυγκρίτως
περισσότερον πιστὸς καὶ ἀξιόπιστος ἐπάνω εἰς ὅλο το σπίτι
του Θεοῦ, το ὁποῖον εἶναι καὶ ἰδικόν του. Σπίτι δε τῶρα του
Θεοῦ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ἐὰν βέβαια κρατήσωμεν
μέχρι τέλους σταθεράν καὶ ἀμετακίνητον τὴν παρρησίαν
μας πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸ χαρμόσυνον καύχημα τῆς ἐλπίδος
μας, ὅτι θα εἴμεθα κληρονόμοι τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.
- Εβρ. 3,7 Διό, καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· σήμερον ἐὰν τῆς
φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε,
- Εβρ. 3,7 Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα λέγει· “σήμερον, εἰς
τὴν παρούσαν δηλαδὴ ζώην, ἐὰν ἀκούσετε τὴν φωνὴν καὶ
τὰς ἐντολὰς του Θεοῦ,
- Εβρ. 3,8 μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν τῷ
παραπικρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ
ἐρήμῳ,
- Εβρ. 3,8 μὴ κάμετε σκληράς καὶ ἀναισθήτους τὰς καρδίας σας εἰς
τὰς θείας ἐντολὰς, ὅπως ἐγένε κατὰ τὸν καιρὸν τῆς πικρίας
καὶ τῆς οργῆς μου ἐναντίον τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, κατὰ
τὴν ἡμέραν δηλαδὴ πού εἰς τὴν ἐρήμον ἐφέρθησαν αὐτοὶ
προκλητικὰ ἀπέναντί μου, καὶ ἔθεσαν ὑπὸ δοκιμασίαν τὴν
ἀγαθότητά μου καὶ τὴν δύναμίν μου.
- Εβρ. 3,9 οὗ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν με, καὶ
εἶδον τὰ ἔργα μου τεσσαράκοντα ἔτη·
- Εβρ. 3,9 Πράγματι ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρήμον οἱ πρόγονοί σας, ὀλιγόπιστοι
καθὼς ἦσαν, ἔθεσαν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν καὶ δοκιμὴν τὴν
πρόνοιάν μου καὶ τὴν δύναμίν μου. Ἐν τούτοις ἐγὼ καὶ τότε
δεν τοὺς ἐγκατέλειπα καὶ εἶδαν τὰ θαυμαστά καὶ ἐνδοξα
ἔργα μου σαράντα ὁλόκληρα χρόνια, πού ἐμείναν εἰς τὴν
ἐρήμον.

- Εβρ. 3,10 διὸ προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ καὶ εἶπον· ἀεὶ
πλανῶνται τῇ καρδίᾳ, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδοὺς
μου·
- Εβρ. 3,10 Επειδὴ ὁμως ἐμειναν αμετανόητοι καὶ αδιόρθωτοι,
εδυσφόρησα καὶ ηγανάκτησα ἐναντίον τῆς γενεᾶς ἐκείνης
καὶ εἶπα· Παντοτε αὐτοὶ πλανῶνται, σύμφωνα με τας
αμαρτωλὰς ἐπιθυμίας καὶ διαθέσεις τῆς καρδίας των. Αὐτοὶ
ὁμως δεν ηθέλησαν νὰ γνωρίσουν τοὺς θαυμαστοὺς
τρόπους μου, με τοὺς οποῖους τοὺς καθωδηγοῦσα καὶ τοὺς
επροστάτευα.
- Εβρ. 3,11 ὥς ὥμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν
κατάπαυσίν μου·
- Εβρ. 3,11 Δι' αὐτὸ καὶ ὠργισμένος ἐναντίον των ὠρκίσθην ὅτι δεν θα
εισέλθουν εἰς τὴν γῆν τῆς εἰρηνικῆς ἀναπαύσεως, που τοὺς
ἔχω υποσχεθῇ”.
- Εβρ. 3,12 βλέπετε, ἀδελφοί, μὴ ποτε ἔσται ἐν τινὶ ὑμῶν καρδιά
πονηρὰ ἀπιστίας ἐν τῷ ἀποστήναι ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος,
- Εβρ. 3,12 Λοιπὸν προσέχετε, ἀδελφοί, μήπως καὶ εἰς κανένα ἀπὸ σας
γίνῃ πονηρὴ, σκληρὴ καὶ ἀπιστος ἡ καρδιά ἐξ αἰτίας τῆς
ἀποστασίας ἀπὸ τον Θεόν τον ζῶντα.
- Εβρ. 3,13 ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ’ ἐκάστην ἡμέραν ἄχρις
οὗ τὸ σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῇ ἐξ ὑμῶν τις
ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας·
- Εβρ. 3,13 Ἀλλὰ προτρέπετε καὶ ἐνθαρρύνετε ὁ ἓνας τον ἄλλον κάθε
ἡμέραν, ἕως ὅτου διαρκεῖ ἡ παρούσα ζωὴ, ὥστε νὰ μὴ
σκληρυνθῇ κανεὶς ἀπὸ σας ἀπὸ τα ἀπατηλὰ θέλγητρα τῆς
αμαρτίας.
- Εβρ. 3,14 μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐάνπερ τὴν ἀρχὴν
τῆς ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατὰσχωμεν,
- Εβρ. 3,14 Βεβαίως ἔχομεν γίνεῖ συμμέτοχοι εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν
δόξαν του Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον βέβαια
προϋπόθεσιν ὅτι θα κρατήσωμεν σταθεράν μέχρι τέλους

την πίστιν, με την οποίαν ηρχίσαμεν και δια της οποίας
ελάβαμεν νέαν υπόστασιν ως τέκνα του Θεού.

Εβρ. 3,15 ἐν τῷ λέγεσθαι· σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ
ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν τῷ
παραπικρασμῷ.

Εβρ. 3,15 Εφ' ὅσον, λοιπόν, εξακολουθεῖ να λέγεται και να ισχύη το·
Σήμερον, εις την παρούσαν ζωὴν, εἰ ἀκούσετε την φωνήν
αυτοῦ, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας σας, ὅπως οἱ Εβραῖοι
κατὰ τον καιρόν του παραπικρασμοῦ.

Εβρ. 3,16 τίνες γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν; ἀλλ' οὐ πάντες οἱ
ἐξελθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωϋσέως;

Εβρ. 3,16 Διότι ποιοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, που ἐπίκραναν τον Θεόν, μολονότι
εἶχαν ἀκούσει την φωνήν του; Δεν ἦσαν ὅλοι ὅσοι ἐβγήκαν
ἐλεύθεροι ἀπὸ την Αἴγυπτον με την καθοδήγησιν του
Μωϋσέως;

Εβρ. 3,17 τίσι δὲ προσώχθισε τεσσαράκοντα ἔτη; οὐχὶ τοῖς
ἀμαρτήσασιν, ὧν τὰ κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ;

Εβρ. 3,17 Ἐναντίον ποίων δε ἐδυσφόρησε και ηγανάκτησεν ο Θεός ἐπὶ
σαράντα ἔτη; Δεν οργίσθη ἐναντίον αὐτῶν, που ημάρτησαν
ἀπέναντί του και ἐσκληρύνθησαν και των οποίων τὰ
σώματα ἔπεσαν εις την ἐρήμον;

Εβρ. 3,18 τίσι δὲ ὥμοσε μὴ εἰσελεύσεσθαι εἰς τὴν κατάπαυσιν
αὐτοῦ εἰ μὴ τοῖς ἀπειθήσασιν;

Εβρ. 3,18 Ἐναντίον δε ποίων ὠρκίσθη ο Θεός, ὅτι δεν θα εἰσέλθουν εις
την γην της ἐπαγγελίας, παρὰ ἐναντίον ἐκείνων που ἔδειξαν
ἀπειθειαν και σκληροκαρδίαν;

Εβρ. 3,19 καὶ βλέπομεν ὅτι οὐκ ἠδυνήθησαν εἰσελθεῖν δι'
ἀπιστίαν.

Εβρ. 3,19 Καὶ βλέπομεν, ὅτι πράγματι ἐξ αἰτίας της ἀπιστίας των δεν
κατῴρθωσαν να εἰσέλθουν εις την γην της ἐπαγγελίας.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 4

- Εβρ. 4,1 Φοβηθῶμεν οὖν μή ποτε, καταλειπομένης ἐπαγγελίας εἰσελθεῖν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν ὑστερηκέναι.
- Εβρ. 4,1 Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν τιμωρίαν τῶν Εβραίων ας φοβηθῶμεν μήπως τυχόν, ἐνῶ ἰσχύει δι' ἡμᾶς ἡ νῆα ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ δια να εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν τῆς ἐνδόξου Βασιλείας του, φανή ὅτι κάποιος ἀπὸ σας ἔχει καθυστερήσει καὶ μένει ἐξω.
- Εβρ. 4,2 καὶ γὰρ ἔσμεν εὐηγγελισμένοι, καθάπερ κάκεῖνοι· ἀλλ' οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνους μὴ συγκεκραμένους τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασιν.
- Εβρ. 4,2 Διότι καὶ ἡμεῖς ἔχομεν πάρει τὴν χαρμόσουν ὑπόσχεσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι εἶχαν πάρει τὴν ὑπόσχεσιν δια τὴν γῆν τῆς ἀναπαύσεώς των. Ἀλλὰ δὲν τοὺς ὠφέλησεν ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον ἤκουσαν δια τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἐπειδὴ τοὺς ἀκούσαντας δὲν ἦτο συνυφασμένος καὶ συνδεδεμένος με τὴν ζωντανὴν πίστιν καὶ τὴν πρόθυμον ὑπακοήν.
- Εβρ. 4,3 εἰσερχόμεθα γὰρ εἰς τὴν κατάπαυσιν οἱ πιστεύσαντες, καθὼς εἶρηκεν· ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου· καίτοι τῶν ἔργων ἀπὸ καταβολῆς κόσμου γενηθέντων.
- Εβρ. 4,3 Ἡμεῖς ὁμως, που ἔχομεν πιστεύσει, θα εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν τοῦ οὐρανοῦ, καθὼς ἔχει εἶπει ὁ Θεός· “Ἐτσι ὠργισμένος ἐναντίον τῶν ὠρκίσθην, ὅτι δὲν θα εἰσέλθουν εἰς τὴν γῆν τῆς ἀναπαύσεως, που τοὺς ἔχω ὑποσχεθῇ”· καίτοι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, συνεπῶς καὶ ἡ γῆ τῆς ἀναπαύσεως, ἐγίναν ἀπὸ τότε που ἐκτίσθη ὁ κόσμος.
- Εβρ. 4,4 εἶρηκε γὰρ που περὶ τῆς ἐβδόμης οὕτω· καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων

αὐτοῦ·

- Εβρ. 4,4 Διότι ἔχει λεχθῇ κάπου εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν δια τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τοῦτο· “καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἀπὸ ὅλα τα ἔργα του”.
- Εβρ. 4,5 καὶ ἐν τούτῳ πάλιν· εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.
- Εβρ. 4,5 Καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ἔχει λεχθῇ· “δεν θα εἰσέλθουν εἰς τὴν καταύπασίν μου”, ὅπως καὶ πράγματι δεν εἰσῆλθον.
- Εβρ. 4,6 ἐπεὶ οὖν ἀπολείπεται τινὰς εἰσελθεῖν εἰς αὐτήν, καὶ οἱ πρότερον εὐαγγελισθέντες οὐκ εἰσῆλθον δι’ ἀπείθειαν,
- Εβρ. 4,6 Επειδὴ, λοιπὸν, υπολείπεται νὰ εἰσέλθουν κάποιοι εἰς τὴν καταύπασιν καὶ αὐτοὶ που ἐδέχθησαν προηγουμένως τὴν χαρμόσυνον υπόσχεσιν δεν εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας των,
- Εβρ. 4,7 πάλιν τινὰ ὀρίζει ἡμέραν, σήμερον, ἐν Δαυΐδ λέγων, μετὰ τοσοῦτον χρόνον, καθὼς εἴρηται· σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν.
- Εβρ. 4,7 πάλιν ὁ Θεὸς ὀρίζει κάποιον ἄλλην ἡμέραν, λέγων με το στόμα τοῦ Δαυΐδ· σήμερον, ὕστερα δηλαδὴ ἀπὸ τόσους αἰῶνας μετὰ τὸν Μωϋσέα, καθὼς ἔχει λεχθῇ δια τοῦ Δαυΐδ “σήμερον, ἐὰν ἀκούσετε τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, μὴ κάμετε σκληρὰς τὰς καρδίας σας, με τὴν ἀπιστίας καὶ τὴν ἀνυπακοὴν σας”.
- Εβρ. 4,8 εἰ γὰρ αὐτοὺς Ἰησοῦς κατέπαυσεν, οὐκ ἂν περὶ ἄλλης ἐλάλει μετὰ ταῦτα ἡμέρας·
- Εβρ. 4,8 Διότι, ἐὰν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ ὠδηγούσε τοὺς Εβραίους ἐκεῖνους τῆς ἀνυπακοῆς καὶ τοὺς εἰσήγε τότε εἰς τὴν γῆν τῆς καταπαύσεως, δεν θα ὠμιλούσε ὁ Θεὸς ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ περὶ ἄλλης ἡμέρας καταπαύσεως. (Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον οἱ Ἰσραηλῖται δεν ἦτο ἡ γῆ τῆς

αληθινής, της αιωνίας αναπαύσεως. Δι' αυτό ο Θεός ομιλεί περί άλλης αναπαύσεως).

Εβρ. 4,9

ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ.

Εβρ. 4,9

Δια να ομιλή όμως το Πνεύμα το Άγιον περί άλλης καταπαύσεως, σημαίνει ότι απομένει αιωνία και χαρμόσυνη κατάπαυσις και μακαριότητα στον αληθινόν λαόν του Θεού.

Εβρ. 4,10

ὁ γὰρ εἰσελθὼν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁ Θεός.

Εβρ. 4,10

Διότι εκείνος που εισήλθεν εις αυτήν την αιωνίαν κατάπαυσιν του Θεού, εις την βασιλείαν των ουρανών, έχει αναπαυθῇ και αυτός από τους αγώνας και τα έργα του, ὅπως ακριβώς και ο Θεός ανεπαύθη από τα ιδικά του έργα.

Εβρ. 4,11

Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν, ἵνα μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τις ὑποδείγματι πέσῃ τῆς ἀπειθείας.

Εβρ. 4,11

Ας προσπαθήσωμεν, λοιπόν, με κάθε επιμέλειαν και δραστηριότητα να εισέλθωμεν εις εκείνην την ουρανίαν ανάπαυσιν, δια να μη πέσῃ κανεὶς στο αυτό κατάντημα και πάθημα των ἀπίστων και ἀνυποτάκτων Ἰουδαίων.

Εβρ. 4,12

Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνεργὴς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον καὶ διϊκνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν, καὶ κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας,

Εβρ. 4,12

Διότι ο λόγος του Θεού δεν είναι νεκρός και αδρανής, ἀλλὰ ζωντανός και δραστήριος, κοπτερώτερος ἀπὸ κάθε κολοτροχισμένο δίκολο μαχαίρι, ικανός να εισδύῃ εις ὅλην τὴν ὑπαρξιν του ἀνθρώπου, μέχρι που να ξεχωρίζῃ τὴν ψυχὴν και τα πνευματικὰ χαρίσματα του ἀνθρώπου, τὰς ἀρθρώσεις και τοὺς μυελούς· και ἔχει τὴν δύναμιν να ἐρευνᾷ και να κρίνῃ και τὰς πλέον ἀφανεὶς και κρυφίας

σκέψεις και εννοίας της καρδιάς.

Εβρ. 4,13 καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὲς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχληλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ λόγος.

Εβρ. 4,13 Και δεν υπάρχει κανένα κτίσμα αφανές και αόρατον ἐνώπιον του Θεοῦ, ἀλλ' ὅλα εἶναι γυμνὰ και ξέσκεπα εις τα μάτια αὐτοῦ, προς τον οποίον και ημεῖς μίαν ημέραν θα λογοδοτήσωμεν.

Εβρ. 4,14 Ἔχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας.

Εβρ. 4,14 Αφού, λοιπόν, ἔχομεν Αρχιερέα μέγαν, που ἔχει διαβή τους ουρανοὺς και ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν του Θεοῦ, τον Ἰησοῦν, τον Υἱὸν του Θεοῦ, ας κρατῶμεν σφικτὰ την ὁμολογίαν της πίστεώς μας.

Εβρ. 4,15 οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειραμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας.

Εβρ. 4,15 Διότι δεν ἔχομεν Αρχιερέα, ο οποίος-λόγω αγνοίας ἐκεῖνων που συμβαίνουν εις ἡμᾶς-δεν ἡμπορεῖ να αισθανθῇ συμπάθειαν προς τας πνευματικὰς και ηθικὰς ἡμῶν ἀσθενείας και ἀδυναμίας. Τουναντίον ἔχομεν Αρχιερέα, ο οποίος ἔχει πειρασθῇ και δοκιμασθῇ εις ὅλα, ὅσα εἶναι δυνατόν να πειρασθῇ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ὁμοίως με ἡμᾶς, χωρὶς ὅμως να παρασυρθῇ εις καμμίαν ἀπολύτως ἁμαρτίαν.

Εβρ. 4,16 προσερχώμεθα οὖν μετὰ παύρησias τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Εβρ. 4,16 Λοιπόν ας προσευχώμεθα με θάρρος και ἀκλόνητος πεποίθησιν στον θρόνον της χάριτος, δια να λάβωμεν ἔλεον και συγχώρησιν των ἁμαρτιῶν μας και δια να εὕρωμεν την θείαν χάριν, που θα μας βοηθῇ αποτελεσματικῶς εις κάθε

περίστασιν πειρασμών και κινδύνων.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 5

- Εβρ. 5,1 Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν,
- Εβρ. 5,1 Διότι κάθε αρχιερεὺς, που λαμβάνεται και ξεχωρίζεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως συμβαίνει μεταξύ τῶν Ἰουδαίων, γίνεται και εγκαθίσταται αρχιερεὺς ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, δια να προσφέρῃ δῶρα και θυσίας πρὸς συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ λαοῦ.
- Εβρ. 5,2 μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται ἀσθένειαν·
- Εβρ. 5,2 Και ἡμπορεῖ αὐτὸς να συμπαθῇ και να φέρεται με μετριοπάθειαν πρὸς αὐτοὺς, που παρασύρονται εἰς τὴν ἁμαρτίαν ἀπὸ ἀγνοίαν και πλάνην, διότι και αὐτὸς σαν ἄνθρωπος περιβάλλεται και διαποτίζεται και φέρει τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν.
- Εβρ. 5,3 καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν.
- Εβρ. 5,3 Ακριβῶς δε ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀσθενείας και ἐνόχης τοῦ ὡς ἀνθρώπου ἔχει καθήκον να προσφέρῃ θυσίας και δια τον εαυτὸν τοῦ, δια τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ, ὅπως προσφέρει ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.
- Εβρ. 5,4 καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρών.
- Εβρ. 5,4 Και κανεῖς δεν παίρνει μόνος τοῦ και αυθαιρέτως τὴν μεγάλην τιμὴν τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, ἀλλὰ τὴν λαμβάνει, ὅταν προσκαλήται ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅπως εἶχε προσκληθῇ και ὁ Ἀαρών.

- Εβρ. 5,5 οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε·
- Εβρ. 5,5 Ἐτσι και ο Χριστός, ο μέγας Αρχιερέυς, δεν εδόξασε μόνος του τον εαυτὸν του στον να γίνῃ Αρχιερέυς, δεν απέμεινε αὐτός στον εαυτὸν του το αξίωμα, ἀλλ' ο Θεός, ο οποίος ἐλάλησε πρὸς αὐτόν και του εἶπε· “συ εἶσαι Υἱὸς μου, ἐγὼ σε ἐγέννησα σήμερα, που σου ἔδωκα την ἀνθρωπίνην φύσιν”.
- Εβρ. 5,6 καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· σύ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.
- Εβρ. 5,6 Καθὼς και εις ἄλλο χωρίον της Γραφῆς λέγει· “συ εἶσαι ἱερεὺς στον αἰῶνα, ἔχεις αἰωνίαν και ἀκατάλυτον την ἀρχιερωσύνην, σύμφωνα με τον τύπον, που προφητικῶς ἐδόθη ἐν τῷ προσώπῳ του Μελχισεδέκ εις την Π. Διαθήκην”.
- Εβρ. 5,7 ὃς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ δεήσεις τε καὶ ἱκετηρίας πρὸς τὸν δυνάμενον σῶζειν αὐτόν ἐκ θανάτου μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων προσενέγκας, καὶ εἰσακουσθεὶς ἀπὸ τῆς εὐλαβείας,
- Εβρ. 5,7 Αὐτός ο Ἰησοὺς Χριστὸς κατὰ τὰς ἡμέρας της ἐνανθρωπήσεώς του και της ἐπιγείου σωματικῆς ζωῆς προσέφερε πρὸς τὸν Θεὸν και Πατέρα, ο οποίος ἠδύνατο να τον σώσῃ ἀπὸ το φρικτὸν μαρτύριον της ἀγωνίας και του σταυρικοῦ θανάτου, θερμὰς δεήσεις και ἱκεσίας με κραυγὴν ἰσχυράν και με δάκρυα, και εισηκούσθη, χάρις εις την ἀπειρον αὐτοῦ εὐλάβειαν (ὥστε καρτερικῶς να πῖῃ το ποτήριον του σταυρικοῦ θανάτου του).
- Εβρ. 5,8 καίπερ ὢν υἱὸς, ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθε τὴν ὑπακοήν,
- Εβρ. 5,8 Ἐτσι δε, καίτοι ἦτο Υἱὸς του Θεοῦ, ο μονογενῆς και ὁμοούσιος του Πατρὸς, ἔμαθε ἐκ προσωπικῆς πείρας ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ ὅσα ἔπαθε την ὑπακοήν.
- Εβρ. 5,9 καὶ τελειωθεὶς ἐγένετο τοῖς ὑπακούουσιν αὐτῷ πᾶσιν

αἵτιος σωτηρίας αἰωνίου,

Εβρ. 5,9 Και αφού ἐγένε τέλειος κατὰ πάντα και ως ἄνθρωπος, ἐγένεν αἵτιος αἰωνίου σωτηρίας εις ὅλους ὅσοι τον υπακούουν.

Εβρ. 5,10 προσαγορευθεῖς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Εβρ. 5,10 Και ωνομάσθη και προσεφωνήθη ἀπὸ τον Θεόν αἰώνιος Αρχιερεὺς κατὰ την τάξιν Μελχισεδέκ.

Εβρ. 5,11 Περὶ οὗ πολὺς ἡμῖν ὁ λόγος καὶ δυσερμήνευτος λέγειν, ἐπεὶ νωθοὶ γεγονάτε ταῖς ἀκοαῖς.

Εβρ. 5,11 Δι' αὐτὸν δε τον Μελχισεδέκ, τον τύπον και το προεικόνισμα της αρχιερωσύνης του Χριστοῦ, πολλὰ ἠμποροῦμεν να εἰπώμεν, τα οποία ὁμως δύσκολα ερμηνεύονται, μάλιστα δε εις σαν, επειδὴ ἔχετε γίνει βραδεῖς και δυσκίνητοι στο να ακούετε και να εννοήτε τας μεγάλας αληθείας της πίστεως.

Εβρ. 5,12 καὶ γὰρ ὀφείλοντες εἶναι διδάσκαλοι διὰ τὸν χρόνον, πάλιν χρεῖαν ἔχετε τοῦ διδάσκειν ὑμᾶς τίνα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχῆς τῶν λογίων τοῦ Θεοῦ, καὶ γεγονάτε χρεῖαν ἔχοντες γάλακτος καὶ οὐ στερεᾶς τροφῆς.

Εβρ. 5,12 Και ενώ σεις θα ἔπρεπε να εἰσθε διδάσκαλοι των ἄλλων, αφού ἐπὶ τὸσον χρόνον ακούετε τα λόγια του Χριστοῦ, εν τούτοις ἔχετε ἀνάγκην να σας διδάσκουν ποῖαι εἶναι αι στοιχειώδεις και θεμελιώδεις ἀλήθειαι των λόγων του Θεοῦ, αι οποίαι διδάσκονται στους νεοφωτίστους κατὰ την ἀρχὴν της πίστεως των στον Χριστόν. Και ἔτσι παρουσιάζεσθε σαν νήπια, που ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ γάλα και δεν εἶναι εις θέσιν να πάρουν και να αφομοιώσουν στερεὰν τροφήν. Εἰσθε νήπιοι κατὰ την πίστιν και ὄχι ὠριμοι.

Εβρ. 5,13 πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτος ἄπειρος λόγου δικαιοσύνης· νήπιος γὰρ ἐστι·

Εβρ. 5,13 Διότι καθένας που τρέφεται με γάλα, που εξακολουθεῖ

δηλαδή να παίρνη μόνον τας στοιχειώδεις αληθείας της πίστεως, δεν έχει λάβει ακόμη πείραν και δεν γνωρίζει την διδασκαλίαν, η οποία οδηγεί εις την δικαίωσιν και την ενάρετον ζωήν. Είναι ακόμη από πνευματικής απόψεως νήπιον.

Εβρ. 5,14 τελείων δέ ἐστὶν ἡ στερεὰ τροφή, τῶν διὰ τὴν ἑξὶν τὰ αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἔχόντων πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ.

Εβρ. 5,14 Ἡ στερεὰ τροφή, ἡ βαθεὶα καὶ φωτισμένη πνευματικὴ διδασκαλία, εἶναι δια τοὺς τελείους, δι' ἐκείνους οἱ οἱποῖοι ἔχουν με τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν καὶ συνήθειαν γυμνασμένα καὶ ικανὰ τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς, ὥστε νὰ διακρίνουν εὐκόλα μετὰξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 6

Εβρ. 6,1 Διὸ ἀφέντες τὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Χριστοῦ λόγον ἐπὶ τὴν τελειότητα φερώμεθα, μὴ πάλιν θεμέλιον καταβαλλόμενοι μετανόιας ἀπὸ νεκρῶν ἔργων, καὶ πίστεως ἐπὶ Θεόν,

Εβρ. 6,1 Επειδὴ, λοιπόν, ἀπὸ τόσον καιρὸν ἔχετε ἀκούσει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ δεν πρέπει πλέον νὰ μένετε νήπιοι πνευματικῶς, ἀς ἀφήσωμεν τὰς στοιχειώδεις καὶ ἀπλουστάτας διδασκαλίας περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀς προχωρήσωμεν πρὸς τὰς τελειοτέρας. Καὶ ἀς μὴ θέτωμεν πάλιν ὡς θεμέλιον τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς σας ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ οἱποῖα ἤρχισαμεν, δηλαδή νὰ μὴ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν μετάνοιαν ἐκ τῶν νεκρῶν ἔργων τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπὸ τὴν πίστιν στὸν Θεόν.

Εβρ. 6,2 βαπτισμῶν διδαχῆς, ἐπιθέσεώς τε χειρῶν, ἀναστάσεώς τε νεκρῶν καὶ κρίματος αἰωνίου.

- Εβρ. 6,2 από την διδασκαλίαν περί της τεραστίας διαφοράς μεταξὺ του χριστιανικοῦ βαπτίσματος και των Ιουδαϊκῶν βαπτισμῶν και πλύσεων, ἀπὸ την ἐπίθεσιν των χειρῶν, που γίνεται μετὰ το βάπτισμα δια την μετάδοσιν των χαρισμάτων του Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ την διδασκαλίαν περί της αναστάσεως των νεκρῶν και της μελλούσης κρίσεως, ἀπὸ την ὁποίαν θα ἐξαρτηθῇ το αἰώνιον μέλλον μας. Αυτὰ τα εἶπομεν εἰς την αρχην.
- Εβρ. 6,3 καὶ τοῦτο ποιήσομεν, ἔάνπερ ἐπιτρέπη ὁ Θεός.
- Εβρ. 6,3 Και, Θεοῦ θέλοντος, θα πραγματοποιήσωμεν τώρα αὐτὴν την πρόοδον και θα προχωρήσωμεν εἰς την ανωτέραν πνευματικὴν διδασκαλίαν και ζώην.
- Εβρ. 6,4 ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἅπαξ φωτισθέντας γευσασμένους τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανίου καὶ μετόχους γεννηθέντας Πνεύματος Ἁγίου
- Εβρ. 6,4 Πρέπει δε πάντοτε να προχωροῦμεν, διότι ἄλλως ὑπάρχει φόβος καταστρεπτικῆς οπισθοδρομήσεως. Διότι εἶναι ἀδύνατον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κατηχήθησαν τον λόγον του Θεοῦ, ἔλαβον το ἅπαξ τελούμενον δια τον καθένα ἅγιον βάπτισμα και ἐγεύθησαν την ἀπερίγραφτον γλυκύτητα και χάριν των ουρανίων δωρεῶν του Θεοῦ και ἐγιναν μέτοχοι των χαρισμάτων του Ἁγίου Πνεύματος
- Εβρ. 6,5 καὶ καλὸν γευσασμένους Θεοῦ ῥῆμα δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος,
- Εβρ. 6,5 και ἔλαβαν προσωπικὴν πείραν πόσον καλὸς, ευεργετικὸς και εἰρηνοποιὸς εἶναι ὁ λόγος του Θεοῦ και ἐγνώρισαν τας υπερφυσικὰς δυνάμεις και τα θαύματα, που πραγματοποιοῦνται ἐν τῷ ὀνόματι του Χριστοῦ, θα ἐκδηλωθοῦν δε εἰς ὅλην των την λαμπρότητα κατὰ τον μέλλοντα αἰῶνα,
- Εβρ. 6,6 καὶ παραπεσόντας, πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας.

- Εβρ. 6,6 αυτοί οι πιστοί, που τόσον έχουν προοδεύσει, εάν ξεπέσουν από όλα αυτά και τα αρνηθον, είναι αδύνατον να ανακαινίζονται και να οδηγούνται πάλιν εις μετάνοιαν, διότι αυτοί με την άρνησίν των και την σκληροκαρδίαν των ξανασταυρώνουν τον Υιόν του Θεού, και, όπως απεσκληρυμμένοι άρχοντες του Ισραήλ τότε, τον διαπομπεύουν τώρα και αυτοί εις τα μάτια των ανθρώπων.
- Εβρ. 6,7 γῆ γὰρ ἡ πιοῦσα τὸν ἐπ’ αὐτῆς πολλάκις ἐρχόμενον ὑέτὸν καὶ τίκτουσα βοτάνην εὖθετον ἐκείνοις δι’ οὓς καὶ γεωργεῖται, μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ·
- Εβρ. 6,7 Ἀς δεχώμεθα, λοιπόν, με ευλάβειαν και προς καρποφορίαν τας δωρεάς του Θεού, διότι η γη που πίνει πάντοτε την βροχήν, η οποία συχνά κατά διαστήματα πίπτει εις αυτήν, και αναβλαστάνει χόρτον και λαχανικά και καρπούς δι’ εκείνους από τους οποίους και καλλιεργείται, παίρνει ευλογίαν από τον Θεόν.
- Εβρ. 6,8 ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, ἀδόκιμος καὶ κατάρας ἐγγύς, ἥς τὸ τέλος εἰς καῦσιν.
- Εβρ. 6,8 Όταν όμως βγάξη αγκάθια και τριβόλια, τότε γίνεται ακατάλληλος και άχρηστος, πλησιάζει δε και κινδυνεύει να γίνη κατηραμένη, το δε τέλος της θα είναι φωτιά, η οποία θα κάψη τα αγκάθια και τα τριβόλια. (Οι πιστοί, που δέχονται την χάριν του Θεού και προδεύουν εις την αρετήν, παίρνουν ολονέν και περισσοτέρας θείας ευλογίας· όσοι όμως εκτρέπονται εις έργα φαύλα και μοχθηρά και μένουν αμετανοήτως εις αυτά, γίνονται ένοχοι της κατάρας του Θεού).
- Εβρ. 6,9 Πειείσμεθα δὲ περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοί, τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ καὶ οὕτω λαλοῦμεν.
- Εβρ. 6,9 Δια σας όμως, αδελφοί, αν και σας ομιλούμεν τόσον επιτιμητικά, έχομεν ακλόνητον την πεποίθησιν, ότι προοδεύετε προς τα καλύτερα και προς εκείνα, τα οποία συνδέονται με την αιωνίαν σωτηρίαν σας.

- Εβρ. 6,10 οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις καὶ διακονοῦντες.
- Εβρ. 6,10 Διότι δεν εἶναι ἄδικος ὁ Θεός, ὥστε να λησμονήση τα καλὰ σας ἔργα καὶ τον κόπον σας, δια την ἀσκησιν της ἀγάπης, την οποίαν ἐδείξατε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, υπηρετήσαντες τοὺς Χριστιανούς καὶ ἐξακολουθοῦντες μέχρι σήμερον να τοὺς υπηρετήτε καὶ βοηθήτε.
- Εβρ. 6,11 ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους,
- Εβρ. 6,11 Θελομεν δε ὁ καθένας ἀπὸ σας να δεικνύη συνεχῶς τὴν ἰδίαν προθυμίαν καὶ φροντίδα, τον ἱερὸν ἐνθουσιασμόν καὶ ζήλον, να ἔχετε ἀκλόνητον μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σας τὴν βεβαιότητα περὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, που ἐλπίζομεν,
- Εβρ. 6,12 ἵνα μὴ νωθοὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομούντων τὰς ἐπαγγελίας.
- Εβρ. 6,12 ὥστε να μὴ εἰσθε ἀμελεῖς καὶ οκνηροί, ἀλλὰ να γίνετε μιμηταὶ ἐκείνων, οἱ οἱοὶ χάρις εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν τῶν κληρονομούντων τὰ ἀγαθὰ, που ἔχει υποσχεθῇ ὁ Θεός.
- Εβρ. 6,13 Τῷ γὰρ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ,
- Εβρ. 6,13 Εἰς δε τον Ἀβραάμ, ὅταν εἶχε δώσει ὁ Θεός τας μεγάλας υποσχέσεις, ἐπειδὴ δεν εἶχε κανένα μεγαλύτερόν του-εφ' ὅσον αὐτός εἶναι ὁ μόνος ἀπειροτέλειος-δια να ὀρκισθῇ καὶ να βεβαιώσῃ ἔτσι κατὰ τον ἀπόλυτον τρόπον τον Ἀβραάμ, ὅτι ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως θα τας ἐκπληρώσῃ, ὠρκίσθη στον ἑαυτὸν του
- Εβρ. 6,14 λέγων· ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε·
- Εβρ. 6,14 λέγων· “ἀληθῶς καὶ βεβαίως θα σε εὐλογήσω πλουσίως καὶ

θα αυξήσω εις πλήθος πολύ και αναρίθμητον τους απογόνους σου”.

Εβρ. 6,15

καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας.

Εβρ. 6,15

Και ἔτσι ο Αβραάμ ἐπίστευσεν στον Θεόν, ἐπερίμενε με ἀκλόνητον ἀναμονήν, και ἐπέτυχε την εκπλήρωσιν της υποσχέσεως, (διότι ἀφ' ἐνός μεν ἀπέκτησε υἱόν ἐκ της Σαρρας, τον Ισαάκ, γενάρχην και ἀρχηγόν ἔθνους, ἐφ' ἐτέρου δε ἀπό την χώραν των πνευμάτων εἶδε την ἐνανθρώπησιν του Υἱοῦ του Θεοῦ, του εὐλογημένου Σωτήρος των ἀνθρώπων).

Εβρ. 6,16

ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος·

Εβρ. 6,16

Διότι οἱ ἄνθρωποι ορκίζονται συνήθως στον Θεόν, τον μεγαλύτερον ἀπό ὅλους, και δίδεται ὅρκος, δια να σταματήσῃ κάθε ἀντιλογία μεταξύ των και δια να επιβεβαιωθούν ἐπισήμως τα λεγόμενα.

Εβρ. 6,17

ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ,

Εβρ. 6,17

Δι' αὐτὸ και ο Θεός, ἐπειδὴ ἠθέλε με μεγαλυτέραν βεβαιότητα να δείξῃ στους κληρονόμους των υποσχέσεών του το ἀμετάκλητον και ἀμετακίνητον της ἀποφάσεως του, συγκατέβη να χρησιμοποιήσῃ ὡς μέσον ἐπιβεβαιώσεως τον ὅρκον.

Εβρ. 6,18

ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχομεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος·

Εβρ. 6,18

Και ἔτσι με δύο πράγματα, τα οποία εἶναι ἀμετάκλητα και ἀμετακίνητα, δηλαδή με την υπόσχεσίν του και τον ὅρκον του, εἰς τα οποία εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον να ψευσθῇ ποτὲ ο Θεός, να ἔχωμεν την βεβαιότητα και το στήριγμα να κρατήσωμεν την ἐλπίδα, ἡ οποία μας ἔχει προσφερθῇ.

Εβρ. 6,19

ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ

βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ
καταπετάσματος,

Εβρ. 6,19 Αὐτὴν δε τὴν ἐλπίδα τὴν ἔχομεν σαν ἀγκυραν τῆς ψυχῆς
ασφαλὴ καὶ σταθεράν, ἡ ὁποία εἰσέρχεται καὶ μας κρατεῖ
σταθερά ἠνωμένους πρὸς τὸν ουρανόν, τὸν ὁποῖον ουρανόν
ἐσυμβόλιζε τὸ ἐκεῖθεν ἀπὸ το παραπέτασμα τῆς σκηνῆς τοῦ
μαρτυρίου τμήμα, τὰ Ἁγία τῶν Ἀγίων.

Εβρ. 6,20 ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν
τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Εβρ. 6,20 Εἰς τὸν ουρανόν δε πρωτοπόρος χάρις ἡμῶν εἰσῆλθεν ὁ
Ἰησοῦς, γενόμενος ἀρχιερεὺς κατὰ τὸν τύπον τοῦ
Μελχισεδεκ, ὄχι προσωρινός, ἀλλὰ αἰώνιος.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 7

Εβρ. 7,1 Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ
Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὁ συναντήσας Ἀβραάμ
ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλέων καὶ
εὐλογήσας αὐτόν,

Εβρ. 7,1 Πράγματι ὁ Μελχισεδέκ προεικόνιζε τὸν Χριστόν, διότι
αὐτός ὁ Μελχισεδέκ ἦτο βασιλεὺς τῆς πόλεως Σαλήμ, τῆς
Ιερουσαλήμ, τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος καὶ εἶχε
συναντήσει τὸν Ἀβραάμ, ὅταν ἐπέστρεφεν οὗτος ἀπὸ τὸν
ὄλεθρον τῶν βασιλέων, τοὺς ὁποῖους εἶχε κατανικήσει, καὶ
τὸν εὐλόγησεν.

Εβρ. 7,2 ὧ καὶ δεκάτην ἀπὸ πάντων ἐμέρισεν Ἀβραάμ, πρῶτον
μὲν ἐρμηνευόμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ
βασιλεὺς Σαλήμ, ὃ ἐστὶ βασιλεὺς εἰρήνης,

Εβρ. 7,2 Εἰς αὐτόν ὁ Ἀβραάμ ἐξεχώρισε καὶ ἔδωσε τὸ δέκατον ἀπὸ
ὅλα τα λάφυρα. Ὁ Μελχισεδέκ δε αὐτὸς ἔχει ὄνομα που
ερμηνεύεται “βασιλεὺς δικαιοσύνης” ἔπειτα δε εἶναι

βασιλεύς της Σαλήμ, δηλαδή βασιλεύς ειρήνης, διότι το όνομα Σαλήμ σημαίνει ειρήνη.

Εβρ. 7,3 άπάτωρ, άμήτωρ, άγενεαλόγητος, μήτε αρχήν ήμερών μήτε ζωής τέλος έχων, άφωμοιωμένος δέ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει ίερεὺς εἰς τὸ διηνεκές.

Εβρ. 7,3 Επί πλέον δε η Αγία Γραφή παρουσιάζει τον Μελχισεδέκ αγενεαλόγητον, χωρίς να κάμνη λόγον περί του πατρός και της μητρός του, σαν να μη έχη ούτε αρχήν ημερών ούτε τέλος ζωής, όμοιον προς τον Υιόν του Θεού, που μένει διαρκώς ιερεὺς. (Ετσι δε ο Μελχισεδέκ, επειδή λέγεται “βασιλεύς δικαιοσύνης” και είναι βασιλεύς ειρήνης και παρουσιάζεται χωρίς αρχήν και τέλος, έχει καταστή τύπος και σύμβολον του Χριστού, διότι ο Χριστός είναι βασιλεύς δικαιοσύνης, βασιλεύς ειρήνης, άπάτωρ ως άνθρωπος, άμήτωρ ως Θεός, Αρχιερεὺς δε αιώνιος και μοναδικός, χωρίς να έχη ούτε προηγούμενόν του ούτε διάδοχόν του ίσον προς αυτόν).

Εβρ. 7,4 Θεωρεῖτε δέ πηλίκος οὔτος, ὃ καὶ δεκάτην Ἀβραάμ ἔδωκεν ἐκ τῶν άκροθινίων ὁ πατριάρχης.

Εβρ. 7,4 Βλέπετε, λοιπόν, πόσον μεγάλος υπήρξεν αυτός ο Μελχισεδέκ, αφού εις αυτόν προς ένδειξιν σεβασμοῦ και εκτιμήσεως έδωσεν ο μεγάλος πατριάρχης Αβραάμ το ένα δέκατον από τα πολυτιμότερα λάφυρά του.

Εβρ. 7,5 καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν υἱῶν Λευῖ τήν ίερατείαν λαμβάνοντες έντολήν ἔχουσιν άποδεκατοῦν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, τοῦτ’ ἔστι τοὺς άδελφούς αὐτῶν, καίπερ ἔξεληλυθότας ἐκ τῆς ὀσφύος Ἀβραάμ·

Εβρ. 7,5 Και όσοι μεν από την φυλήν Λευί δέχονται την ιερωσύνην, έχουν από τον Θεόν έντολήν να παίρνουν το ένα δέκατον από τα εισοδήματα του λαού, όπως ορίζει ο Νομος. Δηλαδή παίρνουν το δέκατον από τα εισοδήματα των αδελφών των, καίτοι και οι αδελφοί των αυτοί έχουν προέλθει, όπως και οι Λευῖται, από τα σπλάγχνα του Αβραάμ.

- Εβρ. 7,6 ὁ δὲ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἔχοντα τὰς ἐπαγγελίας εὐλόγηκε.
- Εβρ. 7,6 Ο Μελχισεδέκ ὅμως, ὁ ὁποῖος δεν ἔχει τὴν γενεαλογίαν τοῦ ἀπὸ αὐτοῦ, ἔχει πάρει τὸ δέκατον ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ καὶ εὐλόγησε αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις εἶχε τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ.
- Εβρ. 7,7 χωρὶς δὲ πάσης ἀντιλογίας τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται.
- Εβρ. 7,7 Δεν ὑπάρχει δε καμμία ἀντιλογία καὶ ἀντίρρησης, ὅτι τὸ μικρότερον ἀπὸ ἀπόψεως ἀξίας εὐλογεῖται ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον. (Καὶ ὁ Μελχισεδέκ με τὸ να εὐλογήσῃ, κατὰ θεϊαν βουλήν, τὸν Ἀβραάμ, σημαίνει, ὅτι ἦτο ἀνώτερος ἀπὸ ἐκείνον).
- Εβρ. 7,8 καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν, ἐκεῖ δὲ μαρτυρούμενος ὅτι ζῇ.
- Εβρ. 7,8 Καὶ ἐδῶ μὲν ἄνθρωποι ποῦ πεθαίνουν, δηλαδὴ ἱερεῖς, παίρνουν τὸ δέκατον ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους των. Εκεί δε ἐπῆρε τὸ δέκατον ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ ὁ Μελχισεδέκ, ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Γραφήν ὅτι ζῇ, ἐπειδὴ ποῦθενά δεν γίνεται λόγος περὶ τοῦ θανάτου τοῦ.
- Εβρ. 7,9 καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ Ἀβραάμ καὶ Λευὶ ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτῳται·
- Εβρ. 7,9 Καὶ δια να ομιλήσω με συντομίαν, δια μέσου τοῦ Ἀβραάμ καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀβραάμ οἱ Λευῖται, ποῦ παίρνουν τὸ δέκατον, ἔδωσαν καὶ αὐτοὶ δέκατον στον Μελχισεδέκ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ.
- Εβρ. 7,10 ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὁσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν ὅτε συνήντησεν αὐτῷ ὁ Μελχισεδέκ.
- Εβρ. 7,10 Διότι ὁ Λευῖ, ὁ γενάρχης των Λευϊτῶν, ὑπῆρχεν εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ πάππου τοῦ Ἀβραάμ, ὅταν συνήντησεν αὐτόν ὁ Μελχισεδέκ καὶ ἐπῆρε ἀπὸ ἐκείνον τὸ δέκατον.
- Εβρ. 7,11 Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν· ὁ

λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ νενομοθέτητο· τίς ἔτι χρεῖα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἕτερον ἀνίστασθαι ἱερέα καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν λέγεσθαι;

Εβρ. 7,11 Εἰάν, λοιπόν, ἡ ἠθικὴ τελείωσις καὶ ἡ πλήρης συμφιλίωσις μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτηρία ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ διὰ τῆς λευϊτικῆς ἱερωσύνης-διότι ὁ λαὸς, σύμφωνα μετὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, εἶχε στηριχθῇ εἰς αὐτήν-ποῖα πλέον ἀνάγκη ὑπῆρχε νὰ προβληθῇ καὶ ν' ἀναδειχθῇ ἄλλος ἱερεὺς κατὰ τὸν τύπον τοῦ Μελχισεδέκ καὶ νὰ μὴ ἐξακολουθῇ νὰ ὀνομάζεται ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Ἀαρὼν;

Εβρ. 7,12 μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μεταθέσεις γίνονται.

Εβρ. 7,12 Διότι ὅταν μετατίθεται καὶ ἀλλάσῃ ἡ ἱερωσύνη, κατ' ἀνάγκην ἐπακολουθεῖ ἀλλαγὴ καὶ ἀντικατάστασις τοῦ νόμου.

Εβρ. 7,13 ἐφ' ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα, φυλῆς ἐτέρας μετέσχηκεν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς προσέσχηκε τῷ θυσιαστηρίῳ.

Εβρ. 7,13 Ἡ ἱερωσύνη τῶν Λευϊτῶν ἔχει πλέον ἀντικατασταθῇ, διότι ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον ἀναφέρονται αὐτὰ καὶ τὸν ὁποῖον προεικόνιζεν ὁ Μελχισεδέκ, δηλαδὴ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, προέρχεται ἀπὸ ἄλλην φυλὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κανεὶς ποτὲ δὲν ἐπλησίασεν ὡς ἱερεὺς τὸ θυσιαστήριον.

Εβρ. 7,14 πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰουδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, εἰς ἣν φυλὴν οὐδὲν περὶ ἱερωσύνης Μωϋσῆς ἐλάλησε.

Εβρ. 7,14 Διότι εἶναι ὀλοφάνερρον, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνέτειλεσαν ἡλῖος καὶ προήλθε ἀπὸ τὴν φυλὴν Ἰουδα, πρὸς τὴν ὁποίαν φυλὴν τίποτε περὶ ἱερωσύνης δὲν εἶχεν ὁμιλήσει ὁ Μωϋσῆς.

Εβρ. 7,15 Καὶ περισσότερον ἔτι κατὰδηλὸν ἐστίν, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδέκ ἀνίσταται ἱερεὺς ἕτερος,

Εβρ. 7,15 Καὶ γίνεται ἀκόμη περισσότερον φανερόν ὅτι καταλύεται ἡ λευϊτικὴ ἱερωσύνη καὶ μετατίθεται, ἀφοῦ κατὰ τὴν

ομοιότητα του Μελχισεδέκ παρουσιάζεται και καθίσταται
ιερέυς άλλος,

Εβρ. 7,16 ὅς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ
δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου·

Εβρ. 7,16 ο οποίος δεν έγινε ιερέυς σύμφωνα με τον Νόμον, που
περιείχε ἐντολὰς, αναφερομένας στο σώμα (ὅπως π.χ την
περιτομήν, τους καθαρμούς, τας υποσχέσεις περί υλικῶν
αγαθῶν κ.λ.π), ἀλλ' ἐγένεν ιερέυς σύμφωνα με την
ἀκατάλυτον και ζωοποιόν δύναμιν του Θεοῦ. (Αὐτός δε ο
αἰώνιος ιερέυς εἶναι ο ἐνανθρωπήσας Υἱός του Θεοῦ, ο
Χριστός).

Εβρ. 7,17 μαρτυρεῖ γάρ ὅτι σὺ ἱερέυς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν
Μελχισεδέκ.

Εβρ. 7,17 Μαρτυρεῖ δε ἡ Ἀγία Γραφή περί του Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς
αἰωνίου ἀρχιερέως, ὅταν λέγη, ὅτι “συ εἶσαι ιερέυς στον
αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ”.

Εβρ. 7,18 ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγωγῆς ἐντολῆς διὰ τὸ
αὐτῆς ἀσθενές καὶ ἀνωφελές·

Εβρ. 7,18 Διότι τώρα, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς χάριτος, γίνεται ἀκύρωσις
και ἀντικατάστασις του προγενεστέρου Νομου, δηλαδή του
μωσαϊκοῦ, διότι ο Νομος αὐτός δεν εἶχε τὴν δύναμιν να
σώσῃ τον ἄνθρωπον και δι' αὐτό εἶναι ἀχρηστος και
ἀνωφελής.

Εβρ. 7,19 οὐδὲν γὰρ ἐτελείωσεν ὁ νόμος, ἐπεισαγωγὴ δὲ
κρείττονος ἐλπίδος, δι' ἧς ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ.

Εβρ. 7,19 Διότι τίποτε δεν κατάρθωσε να τελειοποιήσῃ ο Νομος. Εὖν
τώρα με τὴν νέαν Διαθήκην εἰσάγεται νέα, καλυτέρα ἐλπίς,
δια τῆς ὁποίας πλησιάζομεν τον Θεόν, ἐπιτυγχάνομεν τὴν
λύτρωσιν και τὴν αἰωνίαν μακαριότητα.

Εβρ. 7,20 καὶ καθ' ὅσον οὐ χωρὶς ὀρκωμοσίας· -οἱ μὲν γὰρ χωρὶς
ὀρκωμοσίας εἰσὶν ἱερεῖς γεγονότες,

Εβρ. 7,20 Αὐτὴ δε ἡ ἀσύγκριτος ἀνωτερότης του Χριστοῦ φαίνεται
και ἐκ του γεγονότος, ὅτι δεν συνεστήθη χωρὶς ὀρκον-διότι

οι μεν της Π. Διαθήκης έχουν γίνει ιερείς, χωρίς να δοθή κανείς όρκος δι' αυτούς εκ μέρους του Θεού.

Εβρ. 7,21 ό δε μετά όρκωμοσίας διά τοῦ λέγοντος πρὸς αὐτόν·
ώμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς
τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·-

Εβρ. 7,21 Ο Χριστός όμως έγινε ιερεύς με τον όρκον, που έδωσεν ο
Θεός προς αυτόν λέγων· “έχει ορκισθή ο Κυριος και δεν θα
μεταμεληθῇ ποτέ δι' αυτό· συ είσαι ιερεύς αιώνιος κατά την
τάξιν Μελχισεδέκ”.

Εβρ. 7,22 κατὰ τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος
Ἰησοῦς.

Εβρ. 7,22 Οσον δε περισσότερο μέγας και σπουδαίος ιερεύς
ανεδείχθη ο Ιησούς, που έλαβε την ιερωσύνην με όρκον,
όσον και περισσότερο αξιόπιστος εγγυητής και μεσίτης της
νέας διαθήκης έγινε.

Εβρ. 7,23 Καὶ οἱ μὲν πλείονές εἰσι γεγονότες ἱερεῖς διὰ τὸ θανάτῳ
κωλύεσθαι παραμένειν·

Εβρ. 7,23 Και εις μεν την εποχήν του Νομου έχουν γίνει πολλοί ιερείς,
επειδή, σαν άνθρωποι που ήσαν, ημποδίζοντο από τον
θάνατον να μένουν διαρκώς ως ιερείς.

Εβρ. 7,24 ό δε διά τὸ μένειν αὐτόν εἰς τὸν αἰῶνα ἀπαράβατον ἔχει
τὴν ἱερωσύνην·

Εβρ. 7,24 Ο Χριστός όμως, επειδή μένει ζων στον αιώνα, έχει
αμετακίνητον και αμεταβίβαστον την ιερωσύνην.

Εβρ. 7,25 ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελές δύναται τοὺς
προσερχομένους δι’ αὐτοῦ τῷ Θεῷ, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ
έντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν.

Εβρ. 7,25 Επομένως και ημπορεί να σώζη πλήρως και τελείως
εκείνους, οι οποίοι προσέρχονται δια μέσου αυτού προς τον
Θεόν, ζων πάντοτε δια να μεσιτεύη και προσεύχεται υπέρ
αυτών.

Εβρ. 7,26 Τοιοῦτος γὰρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος,

ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ
ὕψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος,

Εβρ. 7,26

Διότι τέτοιος τέλειος καὶ αἰώνιος Ἀρχιερεὺς μας εχρειάζεται,
ὅσιος, χωρὶς κανένα ἴχνος κακίας καὶ πονηρίας, ἀμόλυντος
ἀπὸ κάθε σπῖλον αμαρτίας, χωρισμένος καὶ εντελῶς
διάφορος με τὴν ἀγιότητά του ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ὁ
οποῖος ἔχει ἀνυψωθῇ πάρα πάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, εἰς τὰ
δεξιὰ του Πατρὸς καὶ Θεοῦ,

Εβρ. 7,27

ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς,
πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν,
ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ
ἑαυτὸν ἀνενέγκας.

Εβρ. 7,27

καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην, ὅπως οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Νομοῦ, νὰ
προσφέρῃ πρῶτον θυσίας διὰ τὰς ἰδικὰς τοῦ αμαρτίας καὶ
ἔπειτα διὰ τὰς αμαρτίας τοῦ λαοῦ. Ἀφ' ἐνός μὲν διότι εἶναι
ἀπολύτως ἀναμάρτητος, ἀφ' ἐτέρου δὲ διότι προσέφερε
μῖαν φοράν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τὴν ὑψίστην λυτρωτικὴν θυσίαν,
θυσιάσας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐπάνω στὸν σταυρόν.

Εβρ. 7,28

ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας
ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν
νόμον υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.

Εβρ. 7,28

Διότι ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως ἐγκαθιστὰ ἀρχιερεῖς, ποὺ καὶ
αυτοὶ σαν ἄνθρωποι ἔχουν ἠθικὴν ἀσθένειαν καὶ ἀτέλειαν.
Ὁ δὲ λόγος τῆς ἐνὸρκου υποσχέσεως τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐδόθη
μετὰ τὸν Νόμον διὰ μέσου τοῦ προφήτου Δαυῖδ, ἐγκαθιστὰ
αἰώνιον ἀρχιερεὰ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τέλειος ὡς
Θεὸς ἀνεδείχθη καὶ ὡς ἄνθρωπος κατὰ πάντα τέλειος καὶ
μένει τέλειος στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

- Εβρ. 8,1 Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
- Εβρ. 8,1 Το δε σημαντικώτερον και βασικωτάτης σπουδαιότητος ἀπὸ ὅσα μέχρι τώρα εἶπομεν εἶναι τοῦτο ὅτι ἔχομεν τέτοιον Ἀρχιερέα, ο οποίος ἐκάθισεν εἰς τα δεξιὰ του θρόνου της θείας μεγαλωσύνης ἐπάνω στους ουρανοὺς
- Εβρ. 8,2 τῶν ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.
- Εβρ. 8,2 και ἐγινε λειτουργὸς εἰς τα Ἁγια του Ουρανοῦ και εἰς την ἀληθινὴν σκηνήν, την ὁποίαν εθεμελίωσε και κατεσκεύασεν ὁ Κύριος και ὄχι ἄνθρωπος.
- Εβρ. 8,3 πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ προσφέρειν δῶρά τε καὶ θυσίας καθίσταται· ὅθεν ἀναγκαῖον ἔχειν τι καὶ τοῦτον ὁ προσενέγκῃ.
- Εβρ. 8,3 Διότι κάθε ἀρχιερεὺς καθίσταται τέτοιος, δια να προσφέρῃ δῶρα και θυσίας προς τον Θεόν. Κατὰ συνέπειαν ἦτο ἀνάγκη να ἔχη κάτι να προσφέρῃ ὡς θυσίαν και αὐτός, δηλαδή ὁ Χριστός. Πράγμα το ὁποῖον και ἔκαμε, θυσιάσας τον εαυτὸν του ἐπάνω στον σταυρόν.
- Εβρ. 8,4 εἰ μὲν γὰρ ἦν ἐπὶ γῆς, οὐδ' ἂν ἦν ἱερεὺς, ὄντων τῶν ἱερέων τῶν προσφερόντων κατὰ τὸν νόμον τὰ δῶρα,
- Εβρ. 8,4 Διότι, εἴ μὲν ὁ Χριστὸς ἦτο ἱερεὺς ἐδῶ εἰς την γην, δεν θα ἦτο καν ἱερεὺς, ἐπειδὴ υπήρχον ἐδῶ ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι σύμφωνα με τον Νόμον ἐπρόσφεραν τα δῶρα στον Θεόν.
- Εβρ. 8,5 οἵτινες ὑποδείγματι καὶ σκιᾷ λατρεύουσι τῶν ἐπουρανίων, καθὼς κεχηρμάτισται Μωϋσῆς μέλλων ἐπιτελεῖν τὴν σκηνήν· ὅρα γὰρ φησι, ποιήσεις πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ ὄρει·
- Εβρ. 8,5 Αὐτοὶ ὁμῶς οἱ ἱερεῖς τελοῦν τα της λατρείας κατὰ τρόπον συμβολικόν και σκιώδη, δια να ἐξεικονίζωνται ἔτσι τα ἐπουράνια, ἡ ἀληθὴς δηλαδή λατρεία ἡμῶν των

Χριστιανών, όπως άλλωστε έχει αποκαλυφθή στον Μωϋσέα, όταν επρόκειτο να κατασκευάση την σκηνήν του μαρτυρίου. Διότι ο Θεός του λέγει· “πρόσεχε, θα κατασκευάσης όλα σύμφωνα με το υπόδειγμα, που σου έχει δειχθή στο όρος Σινά”.

Εβρ. 8,6 νυνὶ δὲ διαφορωτέρας τέτευχε λειτουργίας, ὅσω καὶ κρείττονός ἐστι διαθήκης μεσίτης, ἥτις ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίαις νενομοθέτηται.

Εβρ. 8,6 Τώρα δε ο Αρχιερεὺς μας, ο Χριστός, ἔχει επιτύχει και πραγματοποιήσει πολὺ διαφορετικὴν και ασυγκρίτως ανωτέραν λειτουργίαν, τόσον ανωτέραν, ὅσον εἶναι αὐτός ο ἴδιος μεσίτης καλυτέρας και ανωτέρας διαθήκης, η οποία ἔχει νομοθετηθῇ, δια να προβάλλη και προσφέρη στους πιστοὺς τας καλυτέρας και τελειοτέρας υποσχέσεις.

Εβρ. 8,7 εἰ γὰρ ἡ πρώτη ἐκείνη ἦν ἄμεμπτος, οὐκ ἂν δευτέρας ἐζητεῖτο τόπος.

Εβρ. 8,7 Διότι εἰάν η πρώτη ἐκείνη διαθήκη ἦτο πράγματι πλήρης και τελεία, δεν θα ἐζητεῖτο τόπος και τρόπος να δοθῇ δευτέρα διαθήκη.

Εβρ. 8,8 μεμφόμενος γὰρ αὐτοῖς λέγει· ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν,

Εβρ. 8,8 Εν τούτοις προανηγγέλθη ἀπὸ τον Θεόν η δευτέρα και τελεία αὐτή διαθήκη. Διότι αὐτός ο ἴδιος κατηγορῶν και επικρίνων αὐτοὺς που εἶχαν λάβει την πρώτην διαθήκην, λέγει· “ἰδοὺ, λέγει ο Κυριος, ἔρχονται ἡμέραι, κατὰ τας οποίας θα πραγματοποιήσω και θα συνάψω με το ἔθνος Ἰσραὴλ και με την φυλὴν Ἰούδα, δηλαδή με τον νέον Ἰσραὴλ της χάριτος, νέαν διαθήκην.

Εβρ. 8,9 οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ

- διαθήκη μου, κάγώ ἡμέλησα αὐτῶν, λέγει Κύριος·
Εβρ. 8,9 Και αὕτη δεν θα εἶναι σαν την διαθήκην, την οποίαν
συνήψα με τους προπάτορας των Ισραηλιτῶν κατὰ την
ἡμέραν, που τους επίασα ἀπὸ το χέρι, δια να τους βγάλω
ἐλευθέρους ἀπὸ την γην της Αἰγύπτου. Διότι ἐκεῖνοι δεν
ἔμειναν πιστοὶ εἰς την διαθήκην μου, δι' αὐτὸ δε και ἐγὼ
τους παρημέλησα, ἀπέσυρα την εὐνοίαν μου ἀπ' αὐτῶν,
λέγει ο Κύριος.
- Εβρ. 8,10 ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη ἦν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ μετὰ
τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος· διδοὺς νόμους μου εἰς
τὴν διάνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν ἐπιγράψω
αὐτοὺς, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, καὶ αὐτοὶ ἔσονται
μοι εἰς λαόν.
- Εβρ. 8,10 Διότι αὕτη εἶναι ἡ νέα διαθήκη, την οποίαν θα συνάψω με
τον νέον Ἰσραὴλ της χάριτος, δηλαδή με τους πιστοὺς στον
Χριστόν, που θα ἀποτελοῦν την Εκκλησίαν, ἔπειτα ἀπὸ τας
ἡμέρας ἐκείνας, λέγει ο Κύριος. Και θα δώσω τους νόμους
μου εἰς την διάνοιαν των και θα εγχαράξω αὐτοὺς εἰς τας
καρδίας των και θα εἶμαι ἐγὼ εἰς αὐτοὺς Θεός και αὐτοὶ θα
εἶναι εἰς ἐμέ λαός.
- Εβρ. 8,11 καὶ οὐ μὴ διδάξουσιν ἕκαστος τὸν πολίτην αὐτοῦ καὶ
ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων· γινῶθι τὸν Κύριον·
ὅτι πάντες εἰδήσουσί με ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως
μεγάλου αὐτῶν·
- Εβρ. 8,11 Και δεν θα διδάξουν ο καθένας τον συμπατριώτην του και ο
ἄλλος τον ἀδελφὸν του λέγων· Μαθε ποιὸς εἶναι ο Κύριος.
Διότι ὅλοι τότε ἀνεξαιρέτως θα με γνωρίσουν ἀπὸ τον
μικρὸν ἕως τον μεγάλον.
- Εβρ. 8,12 ὅτι ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ τῶν ἁμαρτιῶν
αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.
- Εβρ. 8,12 Διότι ἐγὼ θα εἶμαι γεμάτος ἔλεος και θα δώσω πλήρη
συγχώρησιν εἰς τας ἀδικίας αὐτῶν και δεν θα ἐνθυμηθῶ

πλέον τας αμαρτίας των και τας ανομίας των”.

Εβρ. 8,13 ἐν τῷ λέγειν καινὴν πεπαλαίωκε τὴν πρώτην· τὸ δὲ παλαιούμενον καὶ γηράσκον ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.

Εβρ. 8,13 Λεγων δε ο Θεός νέαν διαθήκην, ἔκαμε και εκήρυξε παλαιάν την πρώτην διαθήκην. Εκείνο δε που παληώνει και γηράσκει εγγίζει προς την εξαφάνισιν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 9

Εβρ. 9,1 Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα λατρείας τὸ τε Ἅγιον κοσμικόν·

Εβρ. 9,1 Λοιπὸν ἡ πρώτη διαθήκη, που εσυμβολίζετο από την σκηνήν του μαρτυρίου, εἶχε λατρευτικὰς διατάξεις, ὅπως ἐπίσης και το επίγειον θυσιαστήριον.

Εβρ. 9,2 σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἡ τε λυχνία καὶ ἡ τράπεζα καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις λέγεται Ἅγια.

Εβρ. 9,2 Διότι εἶχε κατασκευασθῇ το πρῶτον τμήμα της σκηνῆς, ὅπου υπήρχε ἡ επτάφωτος χρυσή λυχνία και ἡ τράπεζα και οἱ ἄρτοι, τους οποίους ἀπέθεταν ἐπάνω εἰς αὐτήν ως προσφορὰν προς τον Θεόν. Και αὐτὸ το πρῶτον τμήμα της σκηνῆς, που εκλείετο προς την αυλήν με το πρῶτον παραπέτασμα, ἐλέγετο Ἅγια.

Εβρ. 9,3 μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη Ἅγια Ἀγίων,

Εβρ. 9,3 Εν συνεχείᾳ δε προς τα Ἅγια υπήρχε δεύτερον εσωτερικὸν καταπέτασμα, ἔπειτα ἀπὸ το ὁποῖον ἦτο το τμήμα της σκηνῆς, που ἐλέγετο Ἅγια Ἀγίων.

Εβρ. 9,4 χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατήριον καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ᾗ στάμνος χρυσῇ ἔχουσα τὸ μάννα καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης,

- Εβρ. 9,4 Αυτά είχαν χρυσόν θυμιατήριον και την κιβωτόν της διαθήκης, η οποία ήτο ολόγυρα σκεπασμένη από παντού με χρυσόν. Μεσα εις αυτήν υπήρχεν η χρυσή στάμνα, που περιείχε το μάννα, από εκείνο που ο Θεός έδιδεν στους Εβραίους εν τη ερήμω, και η ράβδος του Ααρών, που δια θαύματος Θεού είχε βλαστήσει, και αι πλάκες της Διαθήκης, επάνω εις τας οποίας ήτο χαραγμένος ο δεκάλογος.
- Εβρ. 9,5 ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος.
- Εβρ. 9,5 Επάνω δε από την κιβωτόν υπήρχον δύο χρυσά Χερουβίμ, συμβολίζοντα την δόξαν του Θεού, και τα οποία έρριπταν την σκιαν των πτερύγων των και εκάλυπταν το επάνω μέρος της κιβωτού, που ελέγετο ιλαστήριον. Δι' αυτά όμως τώρα δεν είναι καιρός να ομιλήσωμεν ιδιαιτέρως.
- Εβρ. 9,6 Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διὰ παντὸς εἰσίσαισιν οἱ ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες,
- Εβρ. 9,6 Ενώ, λοιπόν αυτά έτσι είχαν κατασκευασθῇ, εις μεν το πρώτον μέρος της σκηνῆς, δηλαδή εις τα Αγια, εισήρχοντο πάντοτε οι ιερεῖς, δια να τελούν τας διαφόρους λατρευτικὰς τελετάς.
- Εβρ. 9,7 εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἑνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεὺς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων,
- Εβρ. 9,7 Εις δε το δεύτερον τμήμα της σκηνῆς, εις τα Αγια των Αγίων, εισήρχετο μία φορά το έτος, κατά την επίσημον ημέραν του εξιλασμού, μόνος ο αρχιερεὺς και αυτός όχι χωρίς να είναι εφωδιασμένος με το αίμα της θυσίας, το οποίον επρόσφερε δια την εξιλέωσιν του εαυτού του και των αμαρτημάτων, τα οποία από άγνοιαν είχε διαπράξει ο λαός.
- Εβρ. 9,8 τοῦτο δηλοῦντος τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, μήπω πεφανερῶσθαι τὴν τῶν Ἀγίων ὁδόν, ἔτι τῆς πρώτης

σκηνῆς ἐχοῦσης στάσιν·

- Εβρ. 9,8 Με αὐτὴν δε τὴν ἀπαγόρευσιν ἐδήλωνε συμβολικῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅτι δὲν εἶχεν ἀκόμῃ φανερωθῆ καὶ ἦτο ἀπρόσιτος τοῖς ἀνθρώποις ὁ δρόμος, ποῦ ὠδηγοῦσεν εἰς τὰ ἀληθινὰ Ἅγια, δηλαδὴ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, διότι ἦτο ἀκόμῃ στημένη καὶ εἶχε κύρος ἡ παλαιὰ σκηνή.
- Εβρ. 9,9 ἥτις παραβολὴ εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐνεστηκότα, καθ' ὃν δῶρά τε καὶ θυσίαι προσφέρονται μὴ δυνάμεναι κατὰ συνείδησιν τελειῶσαι τὸν λατρεύοντα,
- Εβρ. 9,9 Αὕτη δε ἦτο ἀλληγορία καὶ σύμβολον αὐτῶν, ποῦ πραγματοποιοῦνται στὸν παρόντα καιρὸν, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς χάριτος· κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐποχὴν ἐξακολουθοῦν ἐν τούτοις νὰ προσφέρονται ἀπὸ τοὺς Εβραίους δῶρα καὶ θυσίαι, ποῦ ὠρίζεν ὁ παλαιὸς Νόμος, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εἶχαν καὶ δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ δώσουν τὴν ἠθικὴν τελείωσιν στὸν λατρεύοντα καὶ νὰ καθαρίσουν τὴν συνείδησιν ἀπὸ τὴν ἐνοχὴν καὶ τὴν τύψιν τῆς ἀμαρτίας.
- Εβρ. 9,10 μόνον ἐπὶ βρώμασι καὶ πόμασι καὶ διαφόροις βαπτισμοῖς καὶ δικαιώμασι σαρκὸς, μέχρι καιροῦ διορθώσεως ἐπικείμενα.
- Εβρ. 9,10 Ὅλα τὰ τελούμενα εἰς τὴν σκηνὴν ἀναφέροντο κυρίως στὸ σῶμα καὶ ἀπέβλεπαν μόνον εἰς διακρίσεις ἐπιτρεπομένων καὶ μὴ ἐπιτρεπομένων φαγητῶν καὶ ποτῶν, εἰς διαφόρους πλύσεις καὶ καθαρμούς καὶ εἰς παραγγέλματα, ποῦ ἐκαθάριζαν τὸ σῶμα καὶ ἦσαν προσωρινὰ μέχρι τοῦ καιροῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἀπὸ τὸν Χριστὸν ἡ ριζικὴ διόρθωσις καὶ μεταβολή.
- Εβρ. 9,11 Χριστὸς δὲ παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως,
- Εβρ. 9,11 Καὶ πράγματι ὁ Χριστὸς, ὅταν ἦλθεν ὡς Ἀρχιερεὺς τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν Π. Διαθήκην ἦσαν μέλλοντα, εἰσῆλθε διὰ τῆς μεγαλυτέρας καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, ποῦ

δεν είχε κατασκευασθή από ανθρώπινα χέρια, δηλαδή όχι δια μέσου των υλικών κτισμάτων, αλλά με το άγιον και τίμιον σώμα δια της αειπαρθένου Μαρίας. (Αυτό το σώμα ήτο η μεγαλύτερα και τελειότερα σκηνή του Θεού).

Εβρ. 9,12 οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰώνιαν λύτρωσιν εὐράμενος.

Εβρ. 9,12 Εισήλθε δε άπαξ δια παντός εις τα επουράνια Αγια προσφέρων θυσίαν όχι αίμα τράγων και μόσχων, αλλά το ιδικόν του αίμα, και επέτυχε έτσι δι' ημάς τους αμαρτωλούς την αιωνίαν απολύτρωσιν και σωτηρίαν.

Εβρ. 9,13 εἰ γάρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα,

Εβρ. 9,13 Διότι εάν το αίμα των ταύρων και των τράγων και η ανακατωμένη με νερό στάκτη της δαμάλεως, που εκαίετο ολόκληρος στο θυσιαστήριον, ραντίζουσα τους μολυσμένους, τους δίδη καθαρισμόν και κάποιον αγιασμόν ως προς την καθαριότητα του σώματος

Εβρ. 9,14 πόσω μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεῦειν Θεῷ ζῶντι;

Εβρ. 9,14 πόσω μάλλον το αίμα του Χριστού, ο οποίος με το ηνωμένον μαζή του αιώνιον Αγιον Πνεύμα προσέφερε θυσίαν τον εαυτόν του, τον τελείως καθαρόν και αμόλυντον και από την παραμικροτέραν ακόμη αμαρτίαν, θα καθαρίση την συνείδησίν σας από τα έργα της αμαρτίας, που οδηγούν στον αιώνιον θάνατον και θα σας δώση την παρρησίαν και την δύναμιν να λατρεύετε ορθώς τον ζώντα Θεόν;

Εβρ. 9,15 Καὶ διὰ τοῦτο διαθήκης καινῆς μεσίτης ἐστίν, ὥπως, θανάτου γενομένου εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ

διαθήκη παραβάσεων, τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ
κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας.

Εβρ. 9,15

Και δια τοῦτο ακριβῶς ὁ Χριστὸς ἐγένε μεσίτης μεταξύ Θεοῦ
καὶ ἀνθρώπων, δια να συσταθῇ ἡ νέα διαθήκη. Ἐτσι δε
αφοῦ θα ἐπραγματοποιεῖτο ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ
μεσίτου Χριστοῦ δια τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ συγχώρησιν τῶν
παραβάσεων, που ἐγέναν κατὰ τὴν πρώτην διαθήκην, να
λάβουν οἱ προσκεκλημένοι ἀπὸ τὸν Θεὸν πιστοὶ τὴν αἰωνίαν
κληρονομίαν.

Εβρ. 9,16

ὅπου γὰρ διαθήκη, θάνατον ἀνάγκη φέρεσθαι τοῦ
διαθεμένου·

Εβρ. 9,16

Διότι ὅπου ὑπάρχει διαθήκη, δια να τεθῇ αὐτὴ εἰς ἰσχύν καὶ
πράξιν, πρέπει προηγουμένως να ἀναγγελθῇ καὶ βεβαιωθῇ
ὁ θάνατος τοῦ διαθέτου.

Εβρ. 9,17

διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία, ἐπεὶ μήποτε ἰσχύει ὅτε
ζῇ ὁ διαθέμενος.

Εβρ. 9,17

Ἐπειδὴ, ὡς γνωστόν, ἡ διαθήκη εἶναι ἐγκυρος καὶ
υποχρεωτικῶς ἐκτελεστή ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν
πλέον ἀποθάνει. Διότι ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ ὁ διαθέτης,
οὐδέποτε ἰσχύει ἡ διαθήκη.

Εβρ. 9,18

Ὅθεν οὐδ' ἡ πρώτη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται·

Εβρ. 9,18

Ἐκ τοῦτου δε ἐξηγεῖται τὸ γεγονός, ὅτι καὶ ἡ πρώτη
διαθήκη, που συνήψεν ὁ Θεὸς με τοὺς Εβραίους,
ἐγκαινιάσθη καὶ ἀπέκτησε κύρος, αφοῦ εἶχε χυθῇ αἷμα.

Εβρ. 9,19

λαληθείσης γὰρ πάσης ἐντολῆς κατὰ τὸν νόμον ὑπὸ
Μωϋσέως παντὶ τῷ λαῷ, λαβὼν τὸ αἷμα τῶν μόσχων
καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κοκκίνου καὶ
ὑσσώπου, αὐτὸ τε τὸ βιβλίον καὶ πάντα τὸν λαὸν
ἐρρόαντισε

Εβρ. 9,19

Διότι, ὅταν ἐδόθη δια μέσου τοῦ Μωϋσέως καὶ ἀνεπτύχθη
εἰς ὅλον τὸν λαὸν κάθε ἐντολὴ τοῦ Νομοῦ, τότε αφοῦ ἐπῆρε
ὁ Μωϋσὴς τὸ αἷμα τῶν θυσιασθέντων μόσχων καὶ τράγων

ανακατεμένο μαζί με το νερό, και με μαλλί κόκκινο και με κλωναράκια υσσώπου ερράντισε και αυτό το βιβλίο του Νομου και όλον τον λαόν

Εβρ. 9,20 λέγων· τοῦτο τὸ αἷμα τῆς διαθήκης ἧς ἐνετείλατο πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεός.

Εβρ. 9,20 λέγων· ὅτι “αὐτὸ τὸ αἷμα εἶναι δια τὴν επικύρωσιν τῆς διαθήκης, τὴν ὁποίαν διέταξε καὶ συνήψε πρὸς σ·ας ὁ Θεός”.

Εβρ. 9,21 καὶ τὴν σκηνὴν δὲ καὶ πάντα τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας τῷ αἵματι ὁμοίως ἐρράντισε.

Εβρ. 9,21 Καὶ ἐρράντισεν ἐπίσης με τὸ αἷμα ὁ Μωϋσῆς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, τὸν φορητὸν δηλαδὴ ναόν, καὶ ὅλα τὰ σκεύη τα προωρισμένα δια τὴν λατρευτικὴν υπηρεσίαν.

Εβρ. 9,22 καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις.

Εβρ. 9,22 Καὶ σχεδὸν ὅλα ὅσα ἔχουν ἀνάγκην καθαρισμοῦ, πρόσωπα καὶ πράγματα, καθαρίζονται, σύμφωνα με τὰς διατάξεις τοῦ Νομου, με αἷμα. Καὶ χωρὶς να γίνῃ δια θυσίας χύσιμο αἵματος, δὲν δέδεται ἄφεσις.

Εβρ. 9,23 Ἀνάγκη οὖν τὰ μὲν ὑποδείγματα τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς τούτοις καθαρίζεσθαι, αὐτὰ δὲ τὰ ἐπουράνια κρείττοσι θυσίαις παρὰ ταύτας.

Εβρ. 9,23 Ἐτσι, λοιπόν, εἶναι ἀνάγκη ὅλα αὐτὰ τῆς Π. Διαθήκης, ποὺ ἦσαν τύπος καὶ σύμβολα ἐκείνων ποὺ ὑπάρχουν στους ουρανοὺς, να καθαρίζονται με αὐτὰς τὰς θυσίας τῶν ζώων. Ὅσον ὅμως ἀφορὰ τα ἐπουράνια, ἔπρεπε να ἐπιτευχθῶν καὶ να γίνουν κτήμα τῶν ἀνθρώπων με θυσίας ἀσυγκρίτως ἀνωτέρας ἀπὸ τὰς θυσίας τῆς Π. Διαθήκης.

Εβρ. 9,24 οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα Ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ’ εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν·

Εβρ. 9,24 Διότι ὁ Χριστός δὲν εἰσῆλθεν εἰς ἅγια κατασκευασμένα ἀπὸ

χέρια ανθρώπων, αντίτυπα των πραγματικών και αληθινών Αγίων, αλλ' εισήλθεν εις αυτόν τούτον τον ουρανόν, δια να παρουσιασθή τώρα ενώπιον του Θεού πρεσβευτής και μεσίτης υπέρ ημών.

Εβρ. 9,25 οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτὸν, ὥσπερ ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἅγια κατ' ἑνιαυτὸν ἐν αἵματι ἁλλοτρίῳ·

Εβρ. 9,25 Και εισήλθεν ὁχι δια να προσφέρῃ τον εαυτὸν του πολλές φορές θυσίαν, ὅπως ο ἀρχιερεὺς των Εβραίων εἰσέρχεται εις τα Ἀγια του ναοῦ κάθε χρόνο με το ξένον αἷμα των ζώων, που θυσιάζονται.

Εβρ. 9,26 ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· νῦν δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων εἰς ἀθέτησιν ἀμαρτίας διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται.

Εβρ. 9,26 Διότι ἄλλως ἔπρεπε αὐτός να πάθῃ, να θυσιασθῇ δηλαδή ἐπάνω στον σταυρὸν πολλάκις ἀπὸ τότε που ἔλαβε σύστασιν ο κόσμος και υπάρχει ἡ ἀμαρτία. Τώρα δε, ὅταν συνεπληρώθησαν και ἔληξαν οἱ χρόνοι τῆς Π. Διαθήκης, μια φορὰ ἐνηνθρώπησε και ἐφανερώθη ὁ Χριστός, δια να καταργήσῃ με τὴν θυσίαν του τὴν ἀμαρτίαν.

Εβρ. 9,27 καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις,

Εβρ. 9,27 Και καθ' ὅσον μια φορὰ ἐπιφυλάσσεται στους ἀνθρώπους να πεθάνουν, ἔπειτα δε ἀπακολουθεῖ κρίσιν και ἀνταπόδοσις κατὰ τὰ ἔργα των,

Εβρ. 9,28 οὕτω καὶ ὁ Χριστός, ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ πολλῶν ἀνεγκεῖν ἀμαρτίας, ἐκ δευτέρου χωρὶς ἀμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

Εβρ. 9,28 ἔτσι και ὁ Χριστός, ἀφοῦ ἐγίνε ἀνθρώπος, μίαν φορὰν ἀπέθανεν και προσέφερε τον εαυτὸν του θυσίαν, δια να πάρῃ ἐπάνω του τὰς ἀμαρτίας των ἀνθρώπων. Θα φανῇ δε δια δευτέραν φορὰν ἐνδοξος εἰς ἐκείνους που τον

περιμένουν, δια να πάρουν την σωτηρίαν από αυτόν χωρίς πλέον να βαστάζη τας αμαρτίας των ανθρώπων.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 10

- Εβρ. 10,1 Σκιάν γάρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων, κατ' ἐνιαυτὸν ταῖς αὐταῖς θυσίαις ἃς προσφέρουσιν εἰς τὸ διηνεκές, οὐδέποτε δύναται τοὺς προσερχομένους τελειῶσαι·
- Εβρ. 10,1 Ἐχων, λοιπόν, ὁ Νόμος τῆς Π. Διαθήκης κάποιαν ἀμυδράν σκιαν καὶ υποτύπωσιν τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ἐμελλεν ὁ Χριστὸς νὰ δώσῃ καὶ μὴ ἔχων σαφὴ καὶ βεβαίαν εἰκόνα τῶν οὐρανίων πραγμάτων, δὲν ἡμπορεῖ ποτὲ με τὰς ἰδίας θυσίας, τὰς ὁποίας κάθε χρόνον συνεχῶς προσφέρουν οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς, νὰ δώσῃ ἄφεσιν αμαρτιῶν καὶ λύτρωσιν, νὰ κάμῃ τελείους αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται στὸν ναὸν καὶ τὸ θυσιαστήριον.
- Εβρ. 10,2 ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐπαύσαντο προσφερόμεναι, διὰ τὸ μηδεμίαν ἔχειν ἔτι συνείδησιν ἁμαρτιῶν τοὺς λατρεύοντας, ἅπαξ κεκαθαρμένους;
- Εβρ. 10,2 Διότι, σας ἐρωτῶ, εἰς πᾶσι πράγμασι αἱ θυσίαι αὐταὶ εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ κάμουν ἀγίους καὶ τελείους τοὺς ἀνθρώπους, δὲν θὰ ἐπαύαν νὰ προσφέρωνται, ἐφ' ὅσον οἱ λατρεύοντες με αὐτὰς τὸν Θεὸν καὶ ἐπικαλούμενοι τὸ ἔλεός του, δὲν θὰ εἶχαν πλέον συνείδησιν, ὅτι εἶναι ἀμαρτωλοὶ, μιὰ φορὰ καὶ εἶχαν καθαρισθῇ με τὰς θυσίας τῶν; Βεβαίως θὰ εἶχαν παύσει.
- Εβρ. 10,3 ἀλλ' ἐν αὐταῖς ἀνάμνησις ἁμαρτιῶν κατ' ἐνιαυτὸν·
- Εβρ. 10,3 Ἀλλ' ἐξακολουθοῦν νὰ προσφέρωνται, διότι εἰς αὐτὰς τὰς θυσίας γίνεται ὑπόμνησις καὶ ἀνάμνησις κάθε χρόνον τῶν αμαρτιῶν καὶ τῆς ἐνοχῆς ἐκείνων ποὺ τὰς προσφέρουν καὶ

	η οποία παραμένει παρά τας θυσίας που προσφέρουν.
Εβρ. 10,4	ἀδύνατον γὰρ αἷμα ταύρων καὶ τράγων ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας.
Εβρ. 10,4	Διότι είναι αδύνατον το αίμα των ταύρων και των τράγων, που προσφέρονται ως θυσία, να αφαιρή αμαρτίας και να εξαλείφει την ενόχην.
Εβρ. 10,5	Διὸ εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον λέγει· θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι·
Εβρ. 10,5	Δια τούτο και ο Χριστός, όταν δια της ενανθρωπήσεώς του εισήρχετο στον κόσμο, είπε προς τον Πατέρα του· “θυσίαν και προσφοράν σαν εκείνας της Π. Διαθήκης δεν ηθέλησες, αλλά μου ετοίμασες σώμα, δια να προσφέρω αυτό θυσίαν ευάρεστον εις σε και λυτρωτικήν δια τους ανθρώπους.
Εβρ. 10,6	ὀλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ εὐδόκησας·
Εβρ. 10,6	Δεν έχεις δε ευαρεστηθή και επαναπαυθή εις θυσίας, που καίονται ολόκληροι επάνω στο θυσιαστήριον η εις θυσίας που προσφέρονται δια συγχώρησιν αμαρτίας.
Εβρ. 10,7	τότε εἶπον· ἰδοὺ ἤκω, ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεός, τὸ θέλημά σου.
Εβρ. 10,7	Τοτε είπα· ιδού ήλθα-εις την επικεφαλίδα του βιβλίου και εις όλον το βιβλίον έχει γραφή προφητικώς δι' εμέ-δια να εκτελέσω, ω Θεε, πλήρως και τελείως το θέλημά σου”.
Εβρ. 10,8	ἀνώτερον λέγων ὅτι θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἠθέλησας οὐδὲ εὐδόκησας, αἵτινες κατὰ τὸν νόμον προσφέρονται,
Εβρ. 10,8	Αφού, λοιπόν, παρά πάνω λέγει, ότι “θυσίαν και προσφοράν και ολοκαυτώματα και ειδικάς θυσίας περί συγχωρήσεως αμαρτίας δεν ηθέλησες, ούτε ευηρεστήθης εις αυτάς”, που σύμφωνα με τον Μωσαϊκόν Νομον σου προσφέρονται,
Εβρ. 10,9	τότε εἶρηκεν· ἰδοὺ ἤκω τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεός, τὸ θέλημά σου. ἀναιρεῖ τὸ πρῶτον ἵνα τὸ δεύτερον στήσῃ.
Εβρ. 10,9	τότε είπε· “ιδού ήλθα να εκτελέσω εις την εντέλειαν, ω Θεε,

	το θέλημά σου”. Ακυρώνει έτσι και καταργεί το πρώτον τμήμα του Γραφικού χωρίου, που αναφέρεται εις τας θυσίας, δια να θεμελιώση και καταστήση έγκυρον το δεύτερον που αναφέρεται εις την θυσίαν του Χριστού.
Εβρ. 10,10	έν ᾧ θελήματι ήγιασμένοι έσμέν διὰ τής προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ έφάπαξ.
Εβρ. 10,10	Δια του θελήματος δε αυτού του Θεού, περί της ενανθρωπήσεως και θυσίας του Υιού του, είμεθα ημείς ήγιασμένοι, δια μέσου της θυσίας του σώματος του Ιησού Χριστού, η οποία έγινεν άπαξ δια παντός.
Εβρ. 10,11	Καί πᾶς μέν ιερεὺς ἔστηκε καθ’ ήμέραν λειτουργῶν καί τὰς αὐτάς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αἵτινες οὐδέποτε δύνανται περιελεῖν ἀμαρτίας·
Εβρ. 10,11	Και κάθε μεν ιερεύς της Π. Διαθήκης στέκεται κάθε ημέραν εμπρός στο θυσιαστήριον λειτουργῶν και προσφέρων πολλές φορές τις ίδιες θυσίες, αι οποίαι όμως ουδέποτε μπορούν να συγχωρήσουν και να αφαιρέσουν αμαρτίες.
Εβρ. 10,12	αὐτός δὲ μίαν ὑπὲρ ἀμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν εἰς τὸ διηνεκές ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ,
Εβρ. 10,12	Αυτός όμως ο Ιησοῦς Χριστός, αφού επρόσφερε μίαν και μόνην θυσίαν δια την άφεσιν των αμαρτιῶν, εκάθισε και μένει δια παντός εις τα δεξιὰ του θρόνου του Θεού,
Εβρ. 10,13	τὸ λοιπὸν ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ.
Εβρ. 10,13	περιμένων στο εξής, έως ότου νικημένοι και εξουθενωμένοι τεθούν οι εχθροὶ του υποπόδιον των ποδῶν του.
Εβρ. 10,14	μιᾶ γὰρ προσφορᾷ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκές τοὺς ἀγιαζομένους.
Εβρ. 10,14	Διότι με μίαν προσφοράν και θυσίαν, με την θυσίαν δηλαδή του εαυτού του επί του σταυρού, έκαμε δια παντός τελείους εκείνους που ζητούν και αγιάζονται από αυτόν.
Εβρ. 10,15	Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· μετὰ γὰρ τὸ

προειρηκέναι,

Εβρ. 10,15

Οτι δε ο Χριστός μίαν έπρεπε να προσφέρει θυσίαν εις
αγιασμόν όλων των πιστών μας το βεβαιώνει και το
μαρτυρεί το Πνεύμα το Αγιον, διότι ύστερα από αυτό, που
προηγουμένως είπεν·

Εβρ. 10,16

αύτη ή διαθήκη ήν διαθήσομαι πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὰς
ήμερας εκείνας, λέγει Κύριος· διδούς νόμους μου ἐπὶ
καρδίας αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν διανοιῶν αὐτῶν ἐπιγράψω
αὐτούς,

Εβρ. 10,16

“αυτή είναι η διαθήκη την οποίαν θα συνάψω με αυτούς
έπειτα από τας ημέρας εκείνας, λέγει ο Κυριος, θα δώσω
τους νόμους μου εις τας καρδίας των και θα τους εγχαράξω
εις τας διανοίας των, δια να μένουν έτσι ανεξάλειπτοι”.

Εβρ. 10,17

καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ
μνησθῶ ἔτι.

Εβρ. 10,17

Εν συνεχεία δε προσθέτει· “και δεν θα ενθυμηθῶ πλέον τας
αμαρτίας των και τας παραβάσσου του Νομου”.

Εβρ. 10,18

ὅπου δὲ ἄφεσις τούτων, οὐκέτι προσφορὰ περὶ
ἁμαρτίας.

Εβρ. 10,18

Αλλά, όπου υπάρχει συγχώρησις και εξάλειψις αμαρτιῶν,
δεν υπάρχει πλέον ανάγκην να προσφέρεται θυσία δια τας
αμαρτίας.

Εβρ. 10,19

Ἔχοντες οὖν, ἀδελφοί, παρρησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν
Ἀγίων ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἰησοῦ,

Εβρ. 10,19

Λοιπόν, αδελφοί, σύμφωνα με αυτά που είπαμεν, έχομεν
θάρρος και πεποίθησιν, ότι είναι ανοικτή και ελευθέρα η
εἴσοδος ημῶν εις τα πραγματικά Αγια, δηλαδή εις την
επουράνιον βασιλείαν, δια του αίματος του Ιησού.

Εβρ. 10,20

ήν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν διὰ τοῦ
καταπετάσματος, τοῦτ’ ἔστι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ,

Εβρ. 10,20

Αυτήν δε την εἴσοδον, την νέαν και πρωτοφανή, που οδηγεί
εις την αιωνίαν ζωήν, την ήνοιξε και την ενεκαίνιασε προς

χάριν μας ο Ιησούς Χριστός δια μέσου του
καταπετάσματος, δηλαδή με το τίμιον σώμα του, που
εθυσίασε.

Εβρ. 10,21

καὶ ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ,

Εβρ. 10,21

Αφού, λοιπόν, ἔχομεν και ἱερέα μέγαν, τον Ιησούν Χριστόν,
εγκατεστημένον, Κυριον και αρχηγόν επάνω στο σπίτι του
Θεού, δηλαδή εις την Εκκλησίαν,

Εβρ. 10,22

προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ
πίστεως ἐρράντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως
πονηρᾶς,

Εβρ. 10,22

ας προσερχώμεθα με ελικρινή και άδολον καρδίαν, με
ακλόνητον και φωτισμένην πίστιν, ραντισμένοι με το
λυτρωτικόν του αίμα εις τας καρδίας μας, δια να είμεθα έτσι
λυτρωμένοι από την ενόχην και τας τύψεις της συνειδήσεως
εξ αιτίας των πονηρών έργων,

Εβρ. 10,23

καὶ λελουμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ κατέχωμεν τὴν
ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῇ· πιστὸς γὰρ ὁ
ἐπαγγελιάμενος·

Εβρ. 10,23

και λουσμένοι κατά το σώμα με καθαρό, δηλαδή με το Αγιον
Βαπτισμα, ας κρατῶμεν σταθεράν και ακλόνητον την
ομολογίαν μας περί των αγαθών, που ελπίζομεν. Και τούτο,
διότι εἶναι αληθινός κατά πάντα και αξιόπιστος εκείνος που
μας ἔχει δώσει τας ανεκτιμήτους αυτὰς υποσχέσεις.

Εβρ. 10,24

καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ
καλῶν ἔργων,

Εβρ. 10,24

Ας παρακολουθῶμεν δε και ας γνωρίζωμεν κατά βάθος ο
ένας τον άλλον, σαν αδελφοί που είμεθα, ώστε να
παρορμώμεθα εντόνως και να προχωρούμεν με ζήλον εις
την αγάπην και τα καλά έργα.

Εβρ. 10,25

μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼς
ἔθος τισίν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες, καὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον,
ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσιν τὴν ἡμέραν.

- Εβρ. 10,25 Παραμερίσατε δε κάθε εμπόδιον και έχετε πάντοτε προθυμίαν, ώστε να μη παραμελήτε και αφήνετε την ιεράν σύναξιν σας, όπως το έχουν μερικοί συνήθειαν, αλλά να προτρέπετε και να ενισχύετε ο ένας τον άλλον, τόσοι μάλιστα περισσότερο, καθ' όσον βλέπετε να πλησιάζη η ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου.
- Εβρ. 10,26 Έκουσίως γάρ άμαρτανόντων ήμών μετά τὸ λαβεῖν τήν επίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκέτι περὶ άμαρτιῶν άπολείπεται θυσία,
- Εβρ. 10,26 Είναι δε ανάγκη να προσέχετε όλα αυτά και να αλληλοενισχύεσθε στον δρόμον της αρετής, διότι, όταν έπειτα από την βαθείαν και καθαράν γνώσιν της αληθείας που ελάβαμεν, θεληματικώς και επιμόνως αμαρτάνωμεν, περιφρονούντες έτσι την λυτρωτικήν θυσίαν του Χριστού, δεν απομένει πλέον άλλη θυσία δια την άφεσιν των αμαρτιών μας,
- Εβρ. 10,27 φοβερὰ δέ τις έκδοχή κρίσεως καὶ πυρὸς ζῆλος έσθίειν μέλλοντος τοὺς ύπεναντίους.
- Εβρ. 10,27 αλλ' έχομεν, κατ' ανάγκην, να περιμένωμεν με φόβον και τρόπον την κρίσιν του Θεού και την καταδίκην, το πυρ της φοβεράς οργής του Θεού, το οποίον μέλλει να κατατρώγη εκείνους, που θεληματικά και αμετανόητα εντιστέκονται στο θεϊον θέλημα και το καταπατούν με περιφρόνησιν.
- Εβρ. 10,28 άθετήσας τις νόμον Μωϋσέως χωρίς οίκτιρμών επί δυσὶν ἢ τρισὶ μάρτυσιν άποθνήσκει·
- Εβρ. 10,28 Εάν κανείς παραβή τον μωσαϊκόν Νομον, καταδικάζεται χωρίς καμμίαν επιείκειαν εις θάνατον “επί τη βάσει της καταθέσεως δύο η τριών μαρτύρων”.
- Εβρ. 10,29 πόσω δοκεῖτε χείρονος άξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ήγησάμενος, ἐν ᾧ ήγιάσθη, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος ένυβρίσας;

- Εβρ. 10,29 Ποσον όμως χεροτέρας τιμωρίας νομίζετε, ότι θα κριθῇ ἔνοχος ἐκεῖνος, που κατεπάτησε με πείσμα και περιφρόνησιν τον Υἱόν του Θεοῦ και εθεώρησε το τίμιον αἷμα του ευτελές και ἀνάξιον προσοχής, με το οποίον εν τούτοις αἷμα ο ἴδιος εἶχε πάρει τον αγιασμόν, και ο οποίος παρ' ὅλ' αὐτα ὕβρισε, περιεφρόνησε και εχλεύασε το Ἅγιον Πνεῦμα, που παρέχει την χάριν;
- Εβρ. 10,30 οἶδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος· καὶ πάλιν· Κύριος κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ.
- Εβρ. 10,30 Καμμία ἀμφιβολία δεν ὑπάρχει, ὅτι πράγματι θα τιμωρηθῇ δια την ἀσέβειάν του, διότι γνωρίζομεν καλὰ ἐκεῖνον ο οποίος εἶπε· “εἰς ἐμέ, τον δίκαιον και παντοδύναμον, ὑπάρχει ἡ δικαιοσύνη, που τιμωρεῖ το κακόν. Εγὼ θα ἀνταποδώσω στον καθένα κατὰ τα ἔργα του, λέγει ο Κύριος”· και πάλιν ἔχει λεχθῇ· “ὁ Κύριος θα κρίνῃ τον λαὸν αὐτοῦ”.
- Εβρ. 10,31 φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.
- Εβρ. 10,31 Και εἶναι φοβερὸν να πέσῃ κανεὶς σαν ἔνοχος εἰς τα χέρια του Θεοῦ του ζῶντος.
- Εβρ. 10,32 Ἀναμιμνήσκεσθε δὲ τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων,
- Εβρ. 10,32 Να ἐνθυμήσθε δε τὰς προηγουμένας ἡμέρας της ζωῆς σας, κατὰ τὰς ὁποίας εἶχατε κατηχηθῇ την ἀλήθειαν και εἶχατε φωτισθῇ με το Ἅγιον Βαπτισμα και ὑπεμείνατε πολὺ καρτερικά και ἡρωϊκὰ τον ἀγῶνα των παθημάτων και των διωγμῶν.
- Εβρ. 10,33 τοῦτο μὲν ὄνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, τοῦτο δὲ κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφόμενων γεννηθέντες.
- Εβρ. 10,33 Ἀφ' ἐνός μεν με χλευασμούς, με ὕβρεις και με θλίψεις σαν διεπόμπευαν και σας εθεάτριζαν οἱ διώκται της πίστεώς μας, ἀφ' ἐτέρου δε σεις με συμπάθειαν και στοργήν και με

κάθε βοήθειαν συμμετείχατε εις τας θλίψεις και τους διωγμούς εκείνων.

Εβρ. 10,34 καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξιν ἐν οὐρανοῖς καὶ μένουσαν.

Εβρ. 10,34 Διότι και εις τα δεσμά, όταν ήμουν φυλακισμένος, εδείξατε στοργήν και συμπάθειαν και την αρπαγήν των υπαρχόντων σας από τους διώκτας την εδεχθήκατε όχι απλώς με υπομονήν, αλλά με χαράν, γνωρίζοντες, ότι έχετε δια τον εαυτόν σας στους ουρανούς αιωνίαν και αναφαίρετον περιουσίαν, ασυγκρίτως κασλυτέραν.

Εβρ. 10,35 Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παρρησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.

Εβρ. 10,35 Μη αποβάλετε, λοιπόν, και μη χάσετε την άφοβον και θαρραλέαν πίστιν σας, η οποία έχει εκ μέρους του Θεού μεγάλον μισθόν ως ανταπόδοσιν.

Εβρ. 10,36 ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρείαν, ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομίσησθε τὴν ἐπαγγελίαν.

Εβρ. 10,36 Διότι και σήμεραν και μέχρι τέλους της ζωής σας έχετε ανάγκην υπομονής, ώστε, αφού τηρήσετε το θέλημα του Θεού, να απολαύσετε την αμοιβήν, που υπεσχέθη ο Θεός.

Εβρ. 10,37 ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἤξει καὶ οὐ χρονιεῖ.

Εβρ. 10,37 Καλλιεργήστε και τονώστε την υπομονήν σας, “διότι πολύ ολίγος χρόνος απομένει, και ο Κυριος, ο ερχόμενος δια να κρίνη ζώντας και νεκρούς, θα έλθη πάλιν και δεν θα αργήση”.

Εβρ. 10,38 ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται· καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐτῷ.

Εβρ. 10,38 Καθώς λέγει ο Θεός “ο δίκαιος θα κερδήση την αιωνίαν ζωήν δια την φωτισμένην και ενεργόν πίστιν του”. Και “εάν

- Εβρ. 10,39
- Εβρ. 10,39
- Εβρ. 10,39
- Εβρ. 10,39

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 11

- Εβρ. 11,1
- Εβρ. 11,1
- Εβρ. 11,2
- Εβρ. 11,2
- Εβρ. 11,3
- Εβρ. 11,3

οποία φυσικά δεν εφάινοντο εις τα σωματικά μάτια.

Εβρ. 11,4 Πίστει πλείονα θυσίαν Ἀβελ παρὰ Καϊν προσήνεγκε τῷ Θεῷ, δι' ἧς ἐμαρτυρήθη εἶναι δίκαιος, μαρτυροῦντος ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ δι' αὐτῆς ἀποθανὼν ἔτι λαλεῖται.

Εβρ. 11,4 Χάρις εις την πίστιν, που εἶχεν ο Αβελ, επρόσφερεν στον Θεόν τελειοτέραν θυσίαν από τον Καϊν. Δια την πίστιν του δε αυτήν, του εδόθη εκ μέρους του Θεού η μαρτυρία, ότι εἶναι δίκαιος· διότι ο ἴδιος ο Θεός επεβεβαίωσεν, ότι εδέχθη ευαρέστως τα δώρα της θυσίας του. Και χάρις εις την πίστιν του ο Αβελ, καίτοι ἔχει αποθάνει προ πολλοῦ, διαλαλεῖται ως δίκαιος και εγκωμιάζεται.

Εβρ. 11,5 Πίστει Ἐνώχ μετετέθη τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον, καὶ οὐχ εὐρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός· πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεστηκέναι τῷ Θεῷ·

Εβρ. 11,5 Δια την πίστιν του ο Ενώχ μετετέθη ζωντανός από τον παρόντα κόσμον, δια να μη ἴδῃ θάνατον και δεν ευρίσκετο πλέον εις την γην, διότι τον εἶχε μεταθέσει ο Θεός. Διότι προ της μεταθέσεώς του αυτής εδόθη δι' αὐτόν μαρτυρία, ότι εἶχεν ευαρεστήσει με την ὅλην ζωὴν του στον Θεόν.

Εβρ. 11,6 χωρὶς δὲ πίστεως ἀδύνατον εὐαρεστήσαι· πιστεῦσαι γὰρ δεῖ τὸν προσερχόμενον τῷ Θεῷ ὅτι ἔστι καὶ τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν μισθαποδότης γίνεται.

Εβρ. 11,6 Χωρίς δε την πίστιν εἶναι αδύνατον να ευαρεστήσῃ ο ἄνθρωπος στον Θεόν· διότι ἐκεῖνος που προσέρχεται στον Θεόν πρέπει ἀπαραιτήτως να πιστεύσῃ πρῶτον μεν ὅτι ὑπάρχει Θεός, και δεῦτερον, ὅτι ο Θεός αποδίδει πάντοτε τον δίκαιον μισθόν εις ἐκείνους που τον αναζητοῦν και προσέρχονται εις αὐτόν και τηροῦν το θέλημά του.

Εβρ. 11,7 Πίστει χρηματισθεὶς Νῶε περὶ τῶν μηδέπω βλεπομένων, εὐλαβηθεὶς κατεσκεύασε κιβωτὸν εἰς σωτηρίαν τοῦ

οἴκου αὐτοῦ, δι' ἧς κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ τῆς κατὰ πίστιν δικαιοσύνης ἐγένετο κληρονόμος.

Εβρ. 11,7

Ενεκα της πίστεώς του ο Νώε, πληροφορηθείς προφητικῶς ἀπὸ τον Θεόν δι' ἐκεῖνα που δεν εβλέποντο ἀκόμη, ἐμελλαν ὁμως να γίνουν, δηλαδή δια τον κατακλυσμὸν, κατελήφθη ἀπὸ ιερὸν δέος και κατεσκεύασε την κιβωτὸν δια την σωτηρίαν της οικογενείας του. Με την ακλόνητον και ευλαβή δε αὐτὴν πίστιν του, διεβεβαίωσε και ἀπέδειξεν, ὅτι ἦτο ἄξιος καταδίκης ο ἄπιστος και αμαρτωλὸς κόσμος της εποχῆς του. Και χάρις εἰς την πίστιν του αὐτὴν δεν εσώθη μόνον ἀπὸ τον κατακλυσμὸν, ἀλλ' ἐγινε και κληρονόμος της δικαιοσύνης, που παρέχει ο Θεὸς στους πιστοὺς.

Εβρ. 11,8

Πίστει καλούμενος Ἀβραάμ ὑπήκουσεν ἐξελθεῖν εἰς τὸν τόπον ὃν ἔμελλε λαμβάνειν εἰς κληρονομίαν, καὶ ἐξῆλθε μὴ ἐπιστάμενος ποῦ ἔρχεται.

Εβρ. 11,8

Ενεκα της πίστεώς του ο Αβραάμ, καλούμενος ἀπὸ τον Θεόν, υπήκουσε να ἐξέλθῃ και να φύγῃ ἀπὸ την πατρίδα του και νῆ μεταβῇ στον τόπον, τον ὁποῖον ἐπρόκειτο να λάβῃ ὡς κληρονομίαν του ἀπὸ τον Θεόν. Και πράγματι ἐξῆλθε, χωρὶς και να γνωρίζῃ που πηγαίνει.

Εβρ. 11,9

Πίστει παρώκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἄλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς·

Εβρ. 11,9

Χάρις εἰς αὐτὴν την πίστιν του κατώκησεν εἰς την γην, που του εἶχε υποσχεθῇ ο Θεός, σαν εἰς ξένην περιοχὴν και ἐζῆσε μέσα εἰς σκηνάς μαζί με τον Ἰσαὰκ και τον Ἰακώβ, που ἦσαν συγκληρονόμοι της ἰδίας υποσχέσεως του Θεοῦ.

Εβρ. 11,10

ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσιν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός.

Εβρ. 11,10

Και τοῦτο, διότι ἐπερίμενε με πίστιν και ἐλπίδα ακλόνητον την ἐπουράνιον πόλιν, με τα αδιάσειστα και αἰώνια θεμέλια της, της ὁποίας τεχνίτης και δημιουργὸς εἶναι ο ἴδιος ο Θεός.

- Εβρ. 11,11 Πίστει καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε καὶ παρὰ καιρὸν ἡλικίας ἔτεκεν, ἐπεὶ πιστὸν ἡγήσατο τὸν ἐπαγγειλάμενον.
- Εβρ. 11,11 Χαρις εἰς τὴν πίστιν τῆς καὶ αὐτὴ ἡ στείρα καὶ πολὺ ἡλικιωμένη Σαρρα, ἐπῆρε δύναμιν, ὥστε νὰ καταβληθῇ καὶ ζωογονηθῇ εἰς αὐτὴν σπέρμα· καὶ μολονότι εἶχε περάσει πλέον ἡ ἡλικία τῆς, ἐγέννησε τέκνον, ἐπειδὴ ἐθεώρησε κατὰ πάντα ἀξιόπιστον ἐκεῖνον, πού τῆς εἶχε υποσχεθῇ, ὅτι θὰ ἀποκτοῦσε υἱόν.
- Εβρ. 11,12 διὸ καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου, καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει καὶ ὡς ἡ ἄμμος ἡ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἡ ἀναρίθμητος.
- Εβρ. 11,12 Δια τὴν πίστιν αὐτὴν τῆς Σαρρας καὶ τοῦ Αβραάμ ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἑνὸς ἀνθρώπου, τὸν Αβραάμ, νεκρωμένον πλέον ἐξ αἰτίας τοῦ γήρατος ἀναρίθμητοι ἀπόγονοι σαν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὸ πλήθος καὶ σαν τὴν ἄμμον τῆς σακροθαλασσίας, πού εἶναι ἀδύνατον νὰ μετρηθῇ.
- Εβρ. 11,13 Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόρρωθεν αὐτὰς ἰδόντες καὶ ἀσπασάμενοι, καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς.
- Εβρ. 11,13 Ολοὶ αὐτοὶ ἀπέθαναν στερεωμένοι εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἐλπίδα, πού γεννᾷ ἡ πίστις, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ λάβουν τὰς ἐπαγγελίας. Ἀλλὰ τὰς εἶδαν ἀπὸ μακρὰν καὶ τὰς ἐδέχθησαν με ὅλην τὴν ψυχὴν καὶ ὡμολόγησαν με τὰ ἔργα τῶν καὶ με τὰ λόγια τῶν, ὅτι εἶναι ξένοι καὶ παρεπίδημοι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.
- Εβρ. 11,14 οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι.
- Εβρ. 11,14 Διότι αὐτοὶ πού ἔλεγον τέτοια λόγια, ἐφάνερωναν καθαρά,

ὅτι δεν επανεπαύοντο εις την επίγειον πατρίδα, ἀλλ' ἐζητούσαν την μόνιμον και χαρμόσυνον πατρίδα, δηλαδή τον ουρανόν.

Εβρ. 11,15 καὶ εἰ μὲν ἐκείνης ἐμνημόνευον, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι·

Εβρ. 11,15 Και εἰ ἐννεθυμούντο ἐκείνην, την επίγειον πατρίδα, ἀπὸ την οποίαν εἶχαν ἐξέλθει, εἶχαν και τον χρόνον και την ευκαιρίαν να επανέλθουν εις αὐτήν.

Εβρ. 11,16 νῦν δὲ κρείττονος ὀρέγονται, τοῦτ' ἔστιν ἐπουρανίου. διὸ οὐκ ἐπαισχύνεται αὐτοὺς ὁ Θεὸς Θεὸς ἐπικαλεῖσθαι αὐτῶν· ἡτοίμασε γὰρ αὐτοῖς πόλιν.

Εβρ. 11,16 Τώρα ὁμως επιθυμοῦν σφοδρῶς καλυτέραν και τελειοτέραν πατρίδα, δηλαδή την επουράνιον. Δι' αὐτὸ και ο Θεὸς δεν αισθάνεται ἐξ αιτίας των καμμίαν εντροπήν, να ονομάζεται Θεὸς των. Τουναντίον ευαρεστεῖται εις αὐτούς, ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ το γεγονός, ὅτι τους ἔχει ετοιμάσει επουράνιον και μακαρίαν πατρίδα.

Εβρ. 11,17 Πίστει προσενήνοχεν Ἀβραάμ τὸν Ἰσαάκ πειραζόμενος, καὶ τὸν μονογενῆ προσέφερεν ὁ τὰς ἐπαγγελίας ἀναδεξάμενος,

Εβρ. 11,17 Ἐνεκα της μεγάλης του πίστεως ἐπρόφερε θυσίαν τον Ἰσαάκ ο Αβραάμ, ὅταν ἐδοκιμάζετο ἀπὸ τον Θεόν. Και αὐτὸς ο οποίος προηγουμένως εἶχε δεχθῆ και πιστεύσει ολοψύχως εις τας υποσχέσους του Θεοῦ, ὅτι δια του Ἰσαάκ θα ἐγεννάτο ἀναρίθμητος λαός, ἐπρόφερε με πίστιν τον μονάκριβον υἱόν του.

Εβρ. 11,18 πρὸς ὃν ἐλαλήθη ὅτι ἐν Ἰσαάκ κληθήσεται σοι σπέρμα,
Εβρ. 11,18 Διότι εις αὐτὸν εἶχε λεχθῆ προηγουμένως, ὅτι γνήσιοι ἀπόγονοι του θα ὠνομάζοντο αὐτοί, τους οποίους θα εἶχεν ἀπὸ τον Ἰσαάκ.

Εβρ. 11,19 λογισάμενος ὅτι καὶ ἐκ νεκρῶν ἐγείρειν δυνατὸς ὁ Θεός· ὅθεν αὐτὸν καὶ ἐν παραβολῇ ἐκομίσατο.

- Εβρ. 11,19 Εσκέφθη όμως, ότι ο Θεός είναι δυνατός και ικανός και εκ νεκρών να αναστήση τον Ισαάκ. Δια την πίστιν του ακριβώς αυτήν τον επήρε πάλιν, και μάλιστα κατά τρόπον, που ο Ισαάκ έγινε προεικόνισμα της θυσίας και της αναστάσεως του Χριστού, του μονογενούς Υιού του Θεού.
- Εβρ. 11,20 Πίστει περί μελλόντων εulόγησεν Ἰσαάκ τὸν Ἰακώβ καὶ τὸν Ἡσαῦ.
- Εβρ. 11,20 Επειδή ἐπίστευσεν εἰς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰσαάκ, εulόγησε τὸν Ἰακώβ καὶ τὸν Ἡσαῦ, δι' ὅσα ἐμέλλον νὰ συμβοῦν.
- Εβρ. 11,21 Πίστει Ἰακώβ ἀποθνήσκων ἕκαστον τῶν υἱῶν Ἰωσήφ εulόγησε, καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ.
- Εβρ. 11,21 Με πίστιν ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἐπέθαινε, εulόγησε τὰ δύο παιδιὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὰ προανήγγειλε ὡς ἀρχηγούς δύο φυλῶν καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Θεόν, στηριζόμενος, καθὼ γέρων πλέον, στο ἄκρον τῆς ράβδου τοῦ.
- Εβρ. 11,22 Πίστει Ἰωσήφ τελευτῶν περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐμνημόνευσε καὶ περὶ τῶν ὀστέων αὐτοῦ ἐνετείλατο.
- Εβρ. 11,22 Χαρις εἰς τὴν πίστιν τοῦ ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἐπέθαινε, ἐνεθυμήθη ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην τοῦ, τὴν ἐξοδὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὴν γῆν Χαναάν καὶ ἔδωσεν ἐντολήν νὰ παραλάβουν μαζὴ τῶν καὶ τὰ ὀστά τοῦ.
- Εβρ. 11,23 Πίστει Μωϋσῆς γεννηθεὶς ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, διότι εἶδον ἀστείον τὸ παιδίον, καὶ οὐκ ἐφοβήθησαν τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως.
- Εβρ. 11,23 Χαρις εἰς τὴν πίστιν τῶν γονέων τοῦ, ὅταν ἐγεννήθη ὁ Μωϋσῆς, ἐκρατήθη κρυμμένος ἀπὸ αὐτοὺς ἐπὶ τρεῖς μῆνες, διότι εἶδαν ὡραῖον καὶ χαριτωμένον τὸ παιδίον τῶν, καὶ δὲν ἐφοβήθησαν τὸ διάταγμα τοῦ Φαραώ (πὺ ἐπέβαλλε νὰ θανατώνωνται τὰ ἀρσενικά βρέφη τῶν Εβραίων).

- Εβρ. 11,24 Πίστει Μωϋσῆς μέγας γενόμενος ἡρνήσατο λέγεσθαι
υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ,
- Εβρ. 11,24 Ἐνεκα τῆς πίστεως τοῦ ο Μωϋσῆς, ὅταν ἐμεγάλωσεν,
ἡρνήθη νὰ ονομάζεται παιδί τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραώ,
- Εβρ. 11,25 μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ
πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν,
- Εβρ. 11,25 καὶ ἐπροτίμησε καλύτερον νὰ ταλαιπωρῆται καὶ νὰ
κακοπαθῇ μαζὴ με τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ ἔχη
πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν μιᾶς ἁμαρτωλῆς καὶ τρυφηλῆς ζωῆς,
σαν βασιλόπουλο εἰς τὰ ἀνάκτορα.
- Εβρ. 11,26 μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν Αἰγύπτου θησαυρῶν
τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν
μισθαποδοσίαν.
- Εβρ. 11,26 Καὶ ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς, ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν δόξαν τῆς
Αἰγύπτου, ἐθεώρησε μεγαλύτερον καὶ πολυτιμότερον
πλοῦτον τὸ νὰ χλευάζεται καὶ νὰ περιφρονῆται, ὅπως
βραδύτερον θὰ ὠνειδίζετο ὁ Χριστός. Διότι εἶχε
προσηλωμένα τὰ μάτια τοῦ καὶ ἐπερίμενε με πίστιν τῆς
ανταμοιβῆς, πού θὰ τοῦ ἔδιδεν ὁ Θεὸς στοὺς οὐρανοὺς.
- Εβρ. 11,27 Πίστει κατέλιπεν Αἴγυπτον μὴ φοβηθεὶς τὸν θυμὸν τοῦ
βασιλέως· τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε.
- Εβρ. 11,27 Χάρις εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἐγκατέλειψε τὴν Αἴγυπτον, ὅταν,
διὰ νὰ υπερασπίσῃ ἓνα Εβραῖον, ἐφόνευσεν τὸν Αἰγύπτιον,
χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν θυμὸν τοῦ Φαραώ. Καὶ τοῦτο, διότι
ἐπερίμενε με πίστιν καὶ ἐγκαρτέρησιν τῆς βοήθειαν τοῦ
Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο παρόντα, σαν νὰ
τὸν ἐβλεπε με τὰ σωματικά τοῦ μάτια.
- Εβρ. 11,28 Πίστει πεποίηκε τὸ πάσχα καὶ τὴν πρόσχυσιν τοῦ
αἵματος, ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ
αὐτῶν.
- Εβρ. 11,28 Με τὴν πίστιν ἔκαμε τὸ Πάσχα, τὴν θυσίαν τοῦ αρνίου, με
τὸ αἷμα τοῦ ὁποίου ἐχρῖσε τοὺς παραστάτας τῶν

εξωτερικῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν τῶν Εβραίων, δια να μη
εγγίση τα πρωτότοκα τῶν Εβραίων ο εξολεθρευτῆς
ἄγγελος.

Εβρ. 11,29 Πίστει διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ὡς διὰ ξηρᾶς,
ἧς πεῖραν λαβόντες οἱ Αἰγύπτιοι κατεπόθησαν.

Εβρ. 11,29 Με πίστιν εἰς τὴν παντοδύναμον βοήθειαν τοῦ Θεοῦ
διέβησαν οἱ Εβραῖοι τὴν Ερυθρὰν θάλασσαν, σαν να
επερνούσαν ἀπὸ ξηρὰν, ἐνῶ οἱ Αἰγύπτιοι, ὅταν ἐπεχείρησαν
να κάμουν τὸ ἴδιο, κατεποντίσθησαν καὶ κατεπόθησαν ἀπὸ
τὴν θάλασσαν.

Εβρ. 11,30 Πίστει τὰ τεῖχη Ἰεριχὼ ἔπεσε κυκλωθέντα ἐπὶ ἑπτὰ
ἡμέρας.

Εβρ. 11,30 Διὰ τῆς πίστεως ἔπεσαν τὰ ἰσχυρὰ τεῖχη τῆς Ἰεριχούς, ἀφοῦ
προηγουμένως ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας τὰ περιτριγύριζαν κύκλῳ οἱ
Ἰσραηλῖται.

Εβρ. 11,31 Πίστει Ῥαὰβ ἡ πόρνη οὐ συναπώλετο τοῖς ἀπειθήσασι,
δεξαμένη τοὺς κατασκόπους μετ' εἰρήνης.

Εβρ. 11,31 Χάρις εἰς τὴν πίστιν τῆς ἡ Ῥαὰβ, ἡ πόρνη, δεν
εξωλοθρεύθηκε μαζὴ με τοὺς ἀπειθεῖς συμπατριώτας τῆς,
διότι εἶχε δεχθῆ προηγουμένως με εἰρήνην τοὺς Ἰσραηλῖτας
κατασκόπους, τοὺς οἱοῦς εἶχε στείλει ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυή.

Εβρ. 11,32 Καὶ τί ἔτι λέγω; ἐπιλείψει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος
περὶ Γεδεών, Βαράκ τε καὶ Σαμψὼν καὶ Ἰεφθάε, Δαυῖδ
τε καὶ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν,

Εβρ. 11,32 Καὶ τι να διηγούμαι ἀκόμη; Θα σταματήσω, διότι δεν θα με
πάρῃ ὁ χρόνος, να διηγηθῶ διὰ τὸν Γεδεών, τὸν Βαράκ καὶ
τὸν Σαμψών καὶ τὸν Ἰεφθάε, διὰ τὸν Δαυῖδ καὶ τὸν Σαμουήλ
καὶ τοὺς προφῆτας.

Εβρ. 11,33 οἱ διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο
δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα
λεόντων,

Εβρ. 11,33 Αὐρτοί, χάρις εἰς τὴν πίστιν τῶν, ἠγωνίσθησαν καὶ

- κατενίκησαν βασιλεία, ήσκησαν δικαιοσύνην, επέτυχαν την
πραγματοποίησιν των υποσχέσεων του Θεού, έφραξαν τα
στόματα των αγρίων λεόντων, όπως ο Δανιήλ,
- Εβρ. 11,34 έσβεσαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας,
ένεδυναμώθησαν από άσθενείας, έγενήθησαν ίσχυροί
έν πολέμω, παρεμβολάς έκλιναν άλλοτριών·
- Εβρ. 11,34 έσβησαν την φοβεράν δύναμιν της φωτιάς, όπως οι τρεις
παίδες, διέφυγαν τον κίνδυνον να σφαγούν με μαχαίρια,
όπως ο Ηλίας, εδυναμώθησαν και έγιναν καλά από
αρρώστιες, ανεδείχθησαν κραταιοί και δυνατοί στον
πόλεμον, έκαμψαν και έτρεψαν εις φυγήν πολυάριθμα
στρατεύματα ξένων εχθρών.
- Εβρ. 11,35 έλαβον γυναίκες έξ αναστάσεως τούς νεκρούς αύτών·
άλλοι δέ έτυμπανίσθησαν, ού προσδεξάμενοι την
άπολύτρωσιν, ίνα κρείττονος αναστάσεως τύχωσιν·
- Εβρ. 11,35 Μερικές γυναίκες, χάρις εις αυτήν την πίστιν, επήραν πάλιν
ζωντανούς, δια της αναστάσεως τους νεκρούς των. Άλλοι δε
εδέθησαν στο τύμπανον, στο φοβερά βασανιστικόν εκείνον
όργανον, χωρίς να δεχθούν την απελευθέρωσιν, που τους
επρότειναν οι βασανισταί των, εάν ηρνούντο την πίστιν
των, και υπέμειναν το φοβερόν μαρτύριον μέχρι θανάτου,
δια να επιτύχουν και πάρουν ανάστασιν ασυγκρίτως
καλυτέραν από την παρούσαν ζωήν.
- Εβρ. 11,36 έτεροι δέ έμπαιγμών καί μαστίγων πείραν έλαβον, έτι δέ
δεσμών καί φυλακής·
- Εβρ. 11,36 Άλλοι δε εδοκίμασαν εμπαιγμούς και μαστιγώσεις, ακόμη
δε δεσμά και φυλακήν.
- Εβρ. 11,37 έλιθάσθησαν, επρίσθησαν, επειράσθησαν, έν φόνω
μαχαίρας απέθανον, περιήλθον έν μηλωταίς, έν αίγείοις
δέρμασιν, ύστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι,
- Εβρ. 11,37 Ελιθοβολήθησαν, επριονίσθησαν, επέρασαν μέσα από
πολλούς πειρασμούς, απέθαναν σφαγέντες με μάχαιραν,

περιήρχοντο εδώ και εκεί φορούντες, αντί για ενδύματα, προβιές και δέρματα γιδιών, στερούμενοι, θλιβόμενοι, υποβαλλόμενοι εις πολλές κακουχίας.

Εβρ. 11,38 ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπάϊς τῆς γῆς.

Εβρ. 11,38 Τετοιους αγίους δεν ἦτο ἄξιος να τους ἔχη ο αμαρτωλὸς κόσμος. Επεριπλανῶντο εις τις ερημίες, εις τα ὄρη, εις τα σπήλαια, εις τις τρύπες της γης.

Εβρ. 11,39 Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἔκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν,

Εβρ. 11,39 Και ὅλοι αυτοί, μολονότι ἔλαβαν την καλήν και τιμίαν μαρτυρίαν, ὅτι ευηρέστησαν στον Θεὸν χάρις εις την πίστιν των, δεν ἀπῆλυσαν πλήρως την υπόσχεσιν της λυτρώσεως και της ουρανίου βασιλείας.

Εβρ. 11,40 τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

Εβρ. 11,40 Διότι ο Θεὸς ἐπρόβλεψε δι' ἡμᾶς κάτι καλύτερον· δηλαδή να μη απολαύσουν αυτοὶ πλήρη την τελείωσιν και την μακαριότητα χωρὶς ἡμᾶς (ἀλλ' ὅλοι μαζή σαν ἓνα πνευματικὸν σῶμα να απολαύσωμεν κατὰ την δευτέραν παρουσίαν την μακαριότητα της βασιλείας των ουρανῶν).

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 12

Εβρ. 12,1 Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα,

Εβρ. 12,1 Δια τοῦτο, λοιπόν, και ημεῖς, αφοῦ ἔχομεν ολόγυρά μας τόσον μεγάλο νέφος αναριθμήτων αγίων, που εμαρτύρησαν και εμαρτυρήθησαν δια την πίστιν των, ας πετάξωμεν

μακρὰ ἀπὸ ἐπάνω μας κάθε βάρος ἀπὸ τὰς καταθλιπτικὰς μερίμνας τοῦ βίου καὶ προπαντὸς τὴν ἀμαρτίαν, ἡ ὁποία ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα κατὰ τρόπον δελεαστικὸν καὶ προκλητικὸν εὐκόλα μας περιβάλλει, καὶ ας τρέχωμεν με ἐπιμονὴν καὶ υπομονὴν τὸν ἀγῶνα, ποὺ εὐρίσκεται ἐνώπιον μας.

Εβρ. 12,2 ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρὸν, αἰσχύνῃς καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν.

Εβρ. 12,2 Διὰ νὰ ἀντλούμεν δε θάρρος καὶ δύναμιν, ας ἔχωμεν προσηλωμένα με πίστιν τὰ βλέμματά μας στὸν Χριστὸν, τὸν ἀρχηγὸν καὶ ἰδρυτὴν τῆς πίστεώς μας, ὁ ὁποῖος με τὴν χάριν τοῦ μας χειραγωγεῖ στὸν δρόμον τῆς τελειότητος. Αὐτὸς ἀντὶ τῆς μακαριότητος, τὴν ὁποίαν εἶχε πάντοτε ἐμπρὸς τοῦ ὡς Θεὸς καὶ ἀντὶ τῆς χαρᾶς τὴν ὁποίαν ἐδικαιούτο νὰ ἀπολαμβάνῃ καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀναμάρτητος εὐαρεστήσας κατὰ πάντα στὸν Πατέρα, ἐπροτίμησε καὶ ὑπέμεινε τὸν σταυρικὸν θάνατον καὶ κατεφρόνησε τὴν ἐντροπὴν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν πρὸς χάριν ἡμῶν. Καὶ διὰ τοῦτο ἔχει καθίσει τῶρα εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

Εβρ. 12,3 ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κάμῃτε ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι.

Εβρ. 12,3 Σκεφθῆτε, λοιπὸν, ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ μοχθηροὺς βασανιστὰς καὶ σταυρωτὰς τοῦ ὑπέμεινε τόσον μεγάλῃ μαρτυρικῇ οδύνῃ καὶ ἐξουθένωσιν, διὰ νὰ μὴ ἀποκάμετε καὶ λιποψυχήσετε καὶ παραλύσουν ἀποθαρρυνόμεναι αἱ ψυχαὶ σας.

Εβρ. 12,4 Οὕτω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι,

Εβρ. 12,4 Δὲν ἀντισταθήκατε ἀκόμη ἀγωνιζόμενοι σκληρὰ ἐναντίον τῆς ἀμαρτίας, ὥστε νὰ χύσετε καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα σας.

- Εβρ. 12,5 καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται· υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ’ αὐτοῦ ἐλεγχόμενος.
- Εβρ. 12,5 Καὶ ἐν τούτοις ἐξεχάσατε τὴν παρηγορίαν καὶ προτροπὴν, τὴν ὁποίαν μας κάμνει ὁ Θεός, ὅταν συνομιλῇ μαζὴ μας σὰν πρὸς παιδιὰ του· “παιδί μου, μὴ ἀμελῇς καὶ μὴ ἀδιαφορῇς διὰ τὴν παιδαγωγίαν, πού ἐστὼ καὶ διὰ μέσου θλίψεων, σου κάμνει ὁ Κύριος καὶ μὴ παραλύης καὶ ἀποθαρρύνεσαι, ὅταν ἐλέγχεσαι ἀπὸ αὐτόν.
- Εβρ. 12,6 ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται.
- Εβρ. 12,6 Διότι ἐκείνον πού ἀγαπᾷ ὁ Κύριος, τὸν παιδαγωγεῖ καὶ τὸν μορφώνει διὰ μέσου τῶν θλίψεων· μαστιγώνει δὲ μετὰ ταλαιπωρίας κάθε υἱόν, τὸν ὁποῖον δέχεται κοντὰ του ὡς ἰδικόν του”.
- Εβρ. 12,7 εἰ παιδεῖαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γὰρ ἐστὶν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ;
- Εβρ. 12,7 Εἰ δὲ δείχνετε ὑπομονὴν καὶ δέχεσθε τὴν παιδαγωγίαν αὐτὴν τοῦ Κυρίου, ἀς ἔχετε ὑπ’ ὄψιν σας, ὅτι ὁ Θεός συμπεριφέρεται πρὸς σας, σὰν πρὸς παιδιὰ του. Διότι, ὑπάρχει κανένας υἱός, τὸν ὁποῖον δὲν παιδαγωγεῖ με πολλοὺς τρόπους ὁ πατέρας;
- Εβρ. 12,8 εἰ δὲ χωρὶς ἐστε παιδείας, ἥς μέτοχοι γεγονάσι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί.
- Εβρ. 12,8 Εἰ ὅμως μένετε χωρὶς αὐτὴν τὴν παιδαγωγίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος καὶ τὴν ἐγεύθησαν ὅλα τὰ ἀληθινὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, τότε δὲν εἰσθε γνήσια παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νόθα.
- Εβρ. 12,9 εἴτα τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν πατέρας εἶχομεν παιδευτὰς καὶ ἐνέτρεπόμεθα· οὐ πολλῶν μᾶλλον ὑποταγησόμεθα τῷ πατρὶ τῶν πνευμάτων καὶ ζήσομεν;
- Εβρ. 12,9 Ἐπειτα, ἀς σκεφθῶμεν καὶ τοῦτο· ὅταν ἡμεῖς μικροί

είχαμεν τους σαρκικούς πατέρας μας ως παιδαγωγούς, οι οποίοι και μας επέπλητταν και μας επιμωρούσαν και εδοκιμάζαμεν εντροπήν και συστολήν επέναντί των. Δεν πρέπει, λοιπόν, ακόμη περισσότερο, να υποταχθώμεν στον Θεόν, τον δημιουργόν και πατέρα όλων των πνευματικών υπάρξεων, και να κερδήσωμεν έτσι την αιωνίαν ζωήν;

Εβρ. 12,10 οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς ἐπαίδευον, ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ.

Εβρ. 12,10 Διότι οι μεν σαρκικοί γονεῖς μας επαιδαγωγούσαν, ὡς ἐνόμιζαν καλόν, δια να ἐπιτύχωμεν κατὰ το ὀλιγοχρόνιον αὐτὸ διάστημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας. Ο Θεὸς ὁμως μας παιδαγωγεῖ (σύμφωνα με τὴν ἀγαθότητα καὶ σοφίαν αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀπολύτως ὀρθὸν τρόπον) πρὸς τὸ συμφέρον μας, δια να γίνωμεν μέτοχοι τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ.

Εβρ. 12,11 πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης, ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης.

Εβρ. 12,11 Καθε παιδαγωγία, καθ' ὃν χρόνον διαρκεῖ, δεν φαίνεται να φέρη χαράν, ἀλλὰ λύπην, ὕστερον ὁμως, εἰς ἐκείνους, που ἡσκήθησαν καὶ ἐπαιδαγωγήθησαν δι' αὐτῆς, ἀποδίδει καὶ φέρει εἰρηνικὸν καὶ εὐχάριστον καρπὸν δικαιοσύνης καὶ ἀγιότητος.

Εβρ. 12,12 Διὸ τὰς παρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε,

Εβρ. 12,12 Ἀκριβῶς, διότι τόσον μεγάλην ὠφέλειαν φέρει ἡ παιδαγωγία τοῦ Θεοῦ “ἐσηκώσατε καὶ χαλυβδώσατε τὰ πεσμένα κάτω χεῖρια καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα”

Εβρ. 12,13 καὶ τροχιάς ὀρθὰς ποιήσατε τοῖς ποσὶν ὑμῶν, ἵνα μὴ τὸ χῶλὸν ἐκτραπῇ, ἰαθῇ δὲ μᾶλλον.

Εβρ. 12,13 καὶ “κάμετε εὐθεῖς τοὺς δρόμους, δια να βαδίζουν με ἀσφάλειαν τὰ πόδια σας”, δια να μὴ παρεκκλίνη καὶ ξεκόψη ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον ὁ χῶλός, ἀλλὰ μᾶλλον να ἰαρευθῇ.

- Εβρ. 12,14 Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἁγιασμόν, οὗ
χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον,
- Εβρ. 12,14 Αγωνίζεσθε καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἔχετε εἰρήνην με ὅλους, νὰ
ἀποκτήσετε δε τὴν ἀγιότητα καὶ καθαρότητα τῆς καρδίας,
διότι χωρὶς αὐτὴν τὴν ἀγιότητα κανεὶς δὲν θὰ ἴδῃ τὸν
Κυρίον.
- Εβρ. 12,15 ἐπισκοποῦντες μὴ τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ
Θεοῦ, μὴ τις ρίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ καὶ διὰ
ταύτης μιανθῶσι πολλοί,
- Εβρ. 12,15 Προσέχετε καλὰ, μήπως κανεὶς ἀπὸ σας στερεῖται ἐξ
υπατιότητος τοῦ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ χάσῃ τὴν
σωτηρίαν. Προσέχετε μήπως καμμιά πικρὴ ρίζα ἐγωπαθοῦς
καὶ αμαρτωλῆς καρδίας φυτρώνει πρὸς τὰ πάνω καὶ
προκαλεῖ ἐνόχλησιν καὶ μολυνθοῦν με αὐτὴν πολλοί.
- Εβρ. 12,16 μὴ τις πόρνος ἢ βέβηλος ὡς Ἡσαΐ, ὃς ἀντὶ βρώσεως
μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ.
- Εβρ. 12,16 Προσέχετε ἀκόμη, μήπως εἶναι κανεὶς πόρνος ἢ ἀσεβὴς καὶ
ἀνίερος, ὅπως ὁ Ἡσαΐ, ὁ ὁποῖος ἀντὶ ἐνὸς φαγητοῦ ἐπώλησε
τὰ ἱερά καὶ ἀνεκτίμητα πρωτοτόκιά του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ
εξέπεσε δια παντός.
- Εβρ. 12,17 ἴστε γὰρ ὅτι καὶ μετέπειτα, θέλων κληρονομῆσαι τὴν
εὐλογίαν ἀπεδοκιμάσθη· μετανοίας γὰρ τόπον οὐχ
εὔρε, καίπερ μετὰ δακρύων ἐκζητήσας αὐτήν.
- Εβρ. 12,17 Διότι γνωρίζετε, ὅτι, ἀν καὶ ἐπειτα ἠθέλε νὰ ξαναπάρῃ
πάλιν τὴν εὐλογίαν τῶν πρωτοτοκιῶν, ἀπεδοκιμάσθη ἀπὸ
τὸν Θεόν. Διότι δὲν εὔρε ἀποτελεσματικὸν τρόπον
μετανοίας, διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του, ἀν καὶ με
δάκρυα ἐζήτησε τὴν ἐπανόρθωσιν ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς
του.
- Εβρ. 12,18 Οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει καὶ
κεκαυμένῳ πυρὶ καὶ γνόφῳ καὶ σκότῳ καὶ θυέλλῃ
- Εβρ. 12,18 Νὰ εἰσθε ἀγρυπνοὶ καὶ προσεκτικοί, μήπως καὶ χάσετε ἀπὸ

ραθυμίαν και εμέλειαν την σωτηρίαν, διότι δεν έχετε πλησιάσει ένα ψηλαφητό και “φλογισμένο από πυρ βουνό, όπως ήτο το Σινά, ούτε πυκνήν μαύρην ομίχλην και σκότος και θύελλαν

Εβρ. 12,19 καὶ σάλπιγγος ἤχῳ καὶ φωνῇ ῥημάτων ἧς οἱ ἀκούσαντες παρητήσαντο μὴ προστεθῆναι αὐτοῖς λόγον·

Εβρ. 12,19 και συγκλονιστικὸν ἦχον σάλπιγγος και φοβεράν φωνήν λόγων Θεοῦ”, την οποία, όταν ἤκουσαν οι Ιουδαῖοι, εκεί στο Σινά, κατευλήφθησαν ἀπὸ φόβον, ηρνήθησαν να την ακούσουν και παρεκάλεσαν να μη προστεθοῦν και ἄλλοι λόγοι εις αυτούς.

Εβρ. 12,20 οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον· κἂν θηρίον θίγῃ τοῦ ὄρους, λιθοβοληθήσεται·

Εβρ. 12,20 Διότι δεν τους ἦτο δυνατόν να υποφέρουν εκείνο που εἶχεν απειλήσει ο Θεός· “και ζῶον ἀκόμη εἰάν πλησιάσῃ και ἐγγίσῃ το ὄρος θα λιθοβοληθῇ”.

Εβρ. 12,21 καί· οὕτω φοβερόν ἦν τὸ φανταζόμενον! Μωϋσῆς εἶπεν· ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔντρομος·

Εβρ. 12,21 Και ἦτο τόσο πολὺ φοβερόν αὐτὸ το φαινόμενο, που ἐπρόβαλεν εις τα μάτια των, ὥστε και ο ἴδιος ο Μωϋσῆς εἶπε· “εἰμαι γεμάτος φόβον και τρόμον!”

Εβρ. 12,22 ἀλλὰ προσεληλύθατε Σιών ὄρει καὶ πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ, καὶ μυριάσιν ἀγγέλων,

Εβρ. 12,22 Αλλ' ἔχετε προσέλθει στο ὄρος της νέας Σιών, εις την πνευματικὴν πόλιν του ζῶντος Θεοῦ, εις την ἐπουράνιον Ἱερουσαλήμ και εις τας μυριάδας των ἀγγέλων,

Εβρ. 12,23 πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, καὶ κριτῇ Θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων,

Εβρ. 12,23 εις πανευφρόσυνον πανήγυριν και εις χαρμόσυνον συγκέντρωσιν των ἐκλεκτῶν τέκνων του Θεοῦ, τα οποία ἔχουν πλέον καταγραφή ὡς πολῖται της βασιλείας των

ουρανών. Επλησιάσατε και στον Θεόν, τον δικαιοκρίτην όλων, και εις τα πνεύματα των δικαίων, που έχουν πλέον αποκτήσει την ηθικήν τελείωσιν και αναμένουν την τελείαν μακαριότητα.

Εβρ. 12,24 καὶ διαθήκης νέας μεσίτη Ἰησοῦ, καὶ αἵματι ῥαντισμοῦ κρεῖττον λαλοῦντι παρὰ τὸν Ἄβελ.

Εβρ. 12,24 Προσήλθατε ἀκόμη κοντά στον μεσίτην της νέας διαθήκης, τον Ιησούν, και στο αίμα της θυσίας του, με το οποίον ερραντίσθητε και επήρατε την λύτρωσιν και τον αγιασμόν και το οποίον λαλεί και συνηγορεῖ πλησίον του Θεοῦ υπέρ ημῶν, περισσότερο από το αίμα του Αβελ, που εξητούσε εκδίκησιν εναντίον του αδελφοκτόνου.

Εβρ. 12,25 Βλέπετε μὴ παραιτήσησθε τὸν λαλοῦντα. εἰ γὰρ ἐκεῖνοι οὐκ ἔφυγον τὸν ἐπὶ τῆς γῆς παραιτησάμενοι χρηματίζοντα, πολλῶ μᾶλλον ἡμεῖς οἱ τὸν ἀπ' οὐρανῶν ἀποστρεφόμενοι·

Εβρ. 12,25 Προσέχετε, λοιπόν, μήπως τυχόν και απαρνηθῆτε τον πανάγαθον Θεόν, που σας ομιλεῖ· διότι εἴαν οι Εβραῖοι της παλαιᾶς εποχῆς, που ηρνήθησαν να υπακούσουν στον Μωϋσέα, τον ομιλοῦντα εκ μέρους του Θεοῦ, δεν ἐξέφυγαν την τιμωρίαν, πολὺ περισσότερο δεν θα ξεφύγωμεν ἡμεῖς, που απαρνούμεθα τον Θεόν και αποστρέφομεν τον εαυτὸν μας ἀπὸ ἐκεῖνος, που μας ομιλεῖ εκ των ουρανῶν.

Εβρ. 12,26 οὐ ἢ ἡ φωνὴ τὴν γῆν ἐσάλευσε τότε, νῦν δὲ ἐπήγγελται λέγων· ἔτι ἅπαξ ἐγὼ σείω οὐ μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.

Εβρ. 12,26 Αυτοῦ δε του Θεοῦ η φωνὴ συνεκλόνησε τότε την γην, τώρα δε ἔχει προαναγγεῖλει και υποσχεθῆ δια του προφήτου λέγων· “ἀκόμη μίαν φοράν ἐγὼ θα σείσω ὄχι μόνον την γην, ἀλλὰ και τον ουρανόν”.

Εβρ. 12,27 τὸ δὲ ἔτι ἅπαξ δηλοῖ τῶν σαλευομένων τὴν μετάθεσιν ὡς πεπονημένων, ἵνα μείνη τὰ μὴ σαλευόμενα.

- Εβρ. 12,27 Αυτό, το “μία ακόμη φοράν” που λέγει, δηλώνει την μετακίνησιν και αλλαγὴν αὐτῶν, που σαν κτίσματα φθαρτά μετακινούνται και αλλοιώνεται, δια να μείνουν τα αμετακίνητα και αιώνια, που υπάρχουν στους ουρανοὺς.
- Εβρ. 12,28 Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες ἔχωμεν χάριν, δι’ ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας·
- Εβρ. 12,28 Δι' αὐτό, αφού ἐπήραμεν ὡς ανεκτίμητον κληρονομίαν μας βασιλείαν ακλόνητον και αἰωνίαν, την βασιλείαν που μας προσφέρει ο Χριστός, ας αισθανώμεθα συνεχῶς και ας εκφράζωμεν προς τον Θεόν ευχαριστίαν. Και με την ευχαριστίαν αὐτήν, ας λατρεύωμεν τον Θεόν κατὰ τρόπον εὐάρεστον εἰς αὐτόν, με σεμνότητα και ευλάβειαν·
- Εβρ. 12,29 καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον.
- Εβρ. 12,29 Διότι ο Θεός μας εἶναι φωτιά, που κατακαίει και εξολοθρεύει κάθε αναιδὴ και ασεβή.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 13

- Εβρ. 13,1 Ἡ φιλαδελφία μενέτω, τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε·
- Εβρ. 13,1 Μονιμος και σταθερά ας μένη εἰς τας καρδίας σας η αγάπη προς τους ἀδελφούς Χριστιανούς.
- Εβρ. 13,2 διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους.
- Εβρ. 13,2 Μη λησμονεῖτε ποτὲ να ασκήτε την φιλοξενίαν· διότι χάρις εἰς την φιλόξενον διάθεσιν των μερικοί, ὅπως ο Αβραάμ και ο Λωτ, ἀξιώθηκαν, χωρὶς και οἱ ἴδιοι να το καταλάβουν, να φιλοξενήσουν ἀγγέλους.
- Εβρ. 13,3 μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων ὡς συνδεδεμένοι, τῶν κακουχουμένων ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι.
- Εβρ. 13,3 Να ἐνθυμήσθε τους φυλακισμένους, σαν να εἴσθε και σεις

δεμένοι μαζί των εις την φυλακήν. Να ενθυμήσθε επίσης και αυτούς που ταλαιπωρούνται και βασανίζονται σωματικώς, διότι και σεις έχετε σώμα φθαρτόν και πιθανόν να πάθετε τις ίδιες ταλαιπωρίες.

Εβρ. 13,4 Τίμιος ό γάμος έν πάσι καί ή κοίτη άμίαντος· πόρνους δέ καί μοιχούς κρινεί ό Θεός.

Εβρ. 13,4 Ας είναι τίμιος κατά πάντα ο γάμος και η κοίτη των συζύγων αμόλυντος και καθαρά διότι ο Θεός θα κρίνη και θα καταδικάση τους πόρνους και τους μοιχούς.

Εβρ. 13,5 Άφιλάργυρος ό τρόπος, άρκούμενοι τοίς παροῦσιν· αυτός γάρ είρηκεν· ού μή σε άνω ούδ' ού μή σε έγκαταλίπω·

Εβρ. 13,5 Η διάθεσις της ψυχής σας και η όλη σας συμπεριφορά να είναι απηλλαγμένα από κάθε τάσιν φιλαργυρίας, αρκούμενοι και ευχαριστούμενοι εις εκείνα, που εκάστοτε έχετε. Να εμπιστευέσθε δε τον εαυτόν σας στον Θεόν, διότι αυτός είπε· “δεν θα σε αφήσω ποτέ και δεν θα σε εγκαταλείψω”.

Εβρ. 13,6 ὥστε θαρρόυντας ήμας λέγειν· Κύριος έμοι βοηθός, καί ού φοβηθήσομαι· τί ποιήσει μοι άνθρωπος;

Εβρ. 13,6 Ωστε έχοντες πεποίθησιν εις την πρόνοιαν του Κυρίου, να λέγωμεν με θάρρος· “ο Κυριος είναι βοηθός μου και δεν θα φοβηθώ τίποτε. Τι θα μου κάνη ο οποιοσδήποτε άνθρωπος;”

Εβρ. 13,7 Μνημονεύετε τῶν ήγουμένων ύμῶν, οίτινες έλάλησαν ύμῖν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν άναθεωροῦντες τήν έκβασιν τῆς άναστροφῆς μιμεῖσθε τήν πίστιν.

Εβρ. 13,7 Να ενθυμήσθε πάντοτε τους πνευματικούς σας ηγέτας και προεστούς, οι οποίοι σας edίδαξαν τον λόγον του Θεού. Να φέρνετε στον νουν σας και να μελετάτε με ευλάβειαν το κατά Θεόν τέλος του βίου και της εναρέτου συμπεριφοράς των και να μιμήσθε την πίστιν.

- Εβρ. 13,8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.
- Εβρ. 13,8 Ἀλλ' εἰάν οἱ ἄνθρωποι ἐρχονται καὶ παρέρχονται, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ χθες καὶ σήμερον καὶ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων εἶναι ὁ ἴδιος καὶ ἀναλλοίωτος, καὶ ἡ διδασκαλία του εἶναι αἰωνία καὶ ἀληθής. Κρατήσατέ τὴν σταθερά,
- Εβρ. 13,9 διδασκαίς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε· καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες.
- Εβρ. 13,9 καὶ μὴ ἀφίνετε τὸν εαυτὸν σας νὰ παρασύρεται καὶ νὰ παραπλανᾶται ἀπὸ λογίων-λογίων διδασκαλίας, ξένας καὶ διαφορετικὰς ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Διότι εἶναι καλόν, οικοδομητικόν καὶ ἀσφαλές, νὰ στερεώνεται ἡ καρδία εἰς τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν με τὴν χάριν τοῦ Κυρίου καὶ ὄχι εἰς τὰς ψευδοδιδασκαλίας τῶν Εβραίων, περὶ φαγητῶν καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν ὠφελήθησαν, ὅσοι ἐπρόσεχαν εἰς τὰς διακρίσεις αὐτὰς τῶν φαγητῶν.
- Εβρ. 13,10 ἔχομεν θυσιαστήριον ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ σκηνῇ λατρεύοντες·
- Εβρ. 13,10 Ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ἔχομεν ιερώτατον θυσιαστήριον, τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν παρατίθεται οὐράνιος καὶ ἀνεκτίμητος τροφή, τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον θυσιαστήριον δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ φάγουν ὅσοι ἐξακολουθοῦν νὰ λατρεύουν καὶ νὰ υπηρετοῦν τὸν Θεὸν εἰς τὴν παλαιὰν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, (δηλαδὴ οὔτε οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Π. Διαθήκης).
- Εβρ. 13,11 ὧν γὰρ εἰσφέρεται ζῶων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς τὰ Ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως, τούτων τὰ σῶματα κατακαίεται ἔξω τῆς παρεμβολῆς·
- Εβρ. 13,11 Συμβολικῶς δὲ εἰκονίζετο αὕτη ἡ ἀπαγόρευσις εἰς τὴν Π. Διαθήκην. Διότι τὰ σῶματα τῶν ζῶων ἐκείνων, ποὺ ἐθυσιάζοντο κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐξιλασμοῦ καὶ τὸ αἷμα

των εφέρετο από τον αρχιερέα εις τα άγια των αγίων, ως θυσία περί αμαρτίας, δεν ετρώγοντο από τους ιερείς, αλλά εκαίοντο εξ ολοκλήρου έξω από το στρατόπεδον του Ισραήλ.

Εβρ. 13,12 διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἀγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὸν λαόν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε.

Εβρ. 13,12 Δι' αυτό, σύμφωνα με τον προφητικόν αυτόν συμβολισμόν, και ο Ιησούς, δια να αγιάση με το ιδικόν του αίμα τον νέον λαόν της χάριτος εσταυρώθη έξω από την πύλην της Ιερουσαλήμ.

Εβρ. 13,13 τοίνυν ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς τὸν ὀνειδισμόν αὐτοῦ φέροντες·

Εβρ. 13,13 Λοιπόν, κόπτοντες και ημεῖς κάθε δεσμόν προς τας παλαιάς αυτάς και συμβολικάς διατάξεις, ας εξερχώμεθα προς τον Χριστόν έξω από την ιουδαϊκὴν θρησκείαν και νοοτροπίαν, και ας πάρωμεν επάνω μας τον χλευασμόν και τον εμπαιγμόν, που πρώτος υπέμεινε δι' ημάς ο Χριστός.

Εβρ. 13,14 οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν.

Εβρ. 13,14 Ας μη δενώμεθα με τα παλαιά σχήματα και τα πράγματα γενικῶς του κόσμου. Διότι δεν ἔχομεν εδώ μόνιμον πατρίδα και κατοικίαν, αλλά με ενδιαφέρον και πόθον ζητούμεν να κερδήσωμεν την μέλλουσαν και αιωνίαν, δηλαδή την ουράνιον βασιλείαν του Κυρίου.

Εβρ. 13,15 δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντός τῷ Θεῷ, τοῦτ' ἔστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Εβρ. 13,15 Δια μέσου, λοιπόν, του Κυρίου μας, ως αρχιερέως και μεσίτου, ας προσφέρωμεν προς τον Θεόν πάντοτε θυσίαν δοξολογίας και ευχαριστίας· δηλαδή θυσίαν, η οποία σαν καρπός και έκφρασις θερμῆς ευγνωμοσύνης και λατρείας προς τον Θεόν, θα βγαίνει από τα χείλη μας, τα οποία θα δοξολογούν το άγιον όνομα του.

- Εβρ. 13,16 τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε·
τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.
- Εβρ. 13,16 Μὴ λησμονεῖτε τὴν ἀγαθοεργίαν καὶ τὸ καθήκον σας νὰ
κάνετε καὶ τοὺς ἄλλους μετόχους τῶν ἀγαθῶν, ποὺ σας
δίδει ὁ Θεός, διότι στοιαύτας θυσίας εὐχαριστεῖται ὁ Θεός
καὶ ὄχι εἰς θυσίας ζώων.
- Εβρ. 13,17 Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ
ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον
ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ μὴ
στενάζοντες· ἀλυσίτελές γὰρ ὑμῖν τοῦτο.
- Εβρ. 13,17 Νὰ πείθεσθε καὶ νὰ υποτάσσεσθε με προθυμίαν, χωρὶς
δισταγμοὺς καὶ δυσφορίας, στοὺς πνευματικοὺς
προϊσταμένους σας. Διότι αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν διὰ τὴν
σωτηρίαν τῶν ψυχῶν σας, ἐπειδὴ θὰ δώσουν λόγον διὰ σας
στον Χριστόν. Ὑπακούετε, λοιπόν, εἰς αὐτοὺς με προθυμίαν,
ὥστε νὰ ἐκτελοῦν τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς πνευματικῆς
καθοδηγήσεώς σας με χαρὰν καὶ ὄχι με στεναγμοὺς· διότι
τὸ νὰ στενάζουν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας ἀπειθειαν, εἶναι
ἐπιζήμιον εἰς σας τοὺς ἰδίους. Θὰ φέρῃ ἐπάνω σας τὴν
οργὴν τοῦ Θεοῦ.
- Εβρ. 13,18 Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν
συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες
ἀναστρέφεσθαι.
- Εβρ. 13,18 Προσεύχεσθε δι' ἡμᾶς· διότι ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ
συνείδησίς μας μας παρέχει τὴν καλὴν καὶ δικαίαν
πληροφορίαν ὅτι, ὅπως στο παρελθὸν ἔτσι καὶ τώρα,
θέλομεν πάντοτε καὶ εἰς ὅλα νὰ συμπεριφερόμεθα πρὸς
ὅλους καλῶς.
- Εβρ. 13,19 περισσοτέρως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον
ἀποκατασταθῶ ὑμῖν.
- Εβρ. 13,19 Σας παρακαλῶ δε νὰ κάμετε τοῦτο περισσότερον δι' ἐμέ, νὰ
προσεύχεσθε ἐιδικώτερον περὶ ἐμοῦ, διὰ νὰ ἐπανέλθω

κοντά σας το συντομώτερον.

Εβρ. 13,20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν,

Εβρ. 13,20 Ο δε Θεός της ειρήνης, ο οποίος ανέστησεν εκ νεκρῶν και ανέλαβεν στους ουρανούς εκ δεξιών του τον μεγάλον ποιμένα των λογικῶν προβάτων, τον Κυριον ημῶν Ιησοῦν Χριστόν, ο οποίος προσέφερεν ἐπὶ του σταυροῦ ως λυτρωτικὴν θυσίαν το αἷμα του, δια να συνάψῃ και επικυρώσῃ την αιωνίαν διαθήκην,

Εβρ. 13,21 καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Εβρ. 13,21 εἶθε να σας καταρτίσῃ εἰς κάθε καλὸν ἔργον, ὥστε να πράττετε πάντοτε τὸ θέλημα αὐτοῦ· να ενεργήσῃ και πραγματοποιήσῃ εἰς τας καρδίας σας κάθε τι, που εἶναι εὐάρεστον ἐνώπιόν του, δια της μεσιτείας του Ἰησοῦ Χριστοῦ, προς τον ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα στους αἰῶνας των αἰώνων. Ἀμήν.

Εβρ. 13,22 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἀνέχεσθε τοῦ λόγου τῆς παρακλήσεως· καὶ γὰρ διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν.

Εβρ. 13,22 Σας παρακαλῶ δε, ἀδελφοί, πάρετε με προθυμίαν και δεχθῆτε μέσα στις καρδιές σας τα λόγια αὐτά της προτροπῆς και παρηγορίας, που σας ἔγραψα, τα ὁποῖα ἄλλωστε δεν εἶναι πολλά, διότι με συντομίαν σας ἔγραψα.

Εβρ. 13,23 Γινώσκετε τὸν ἀδελφὸν Τιμόθεον ἀπολελυμένον, μεθ' οὗ, ἐὰν τάχιον ἔρχηται, ὄψομαι ὑμᾶς.

Εβρ. 13,23 Μαθετε δε, ὅτι ο ἀδελφός Τιμόθεος εἶναι πλέον ἐλεύθερος. Θα σας ἴδω δε μαζὴ με αὐτόν, ἐὰν ἔλθῃ σύντομα να με συναντήσῃ, οπότε θα σας επισκεφθῶμεν και οἱ δύο μαζή.

Εβρ. 13,24 Ἀσπάσασθε πάντας τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν καὶ πάντας

τοὺς ἁγίους. Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας.

Εβρ. 13,24

Διαβιβάσατε τοὺς ἀδελφικούς μου χαιρετισμοὺς εἰς ὅλους τοὺς προεστοὺς σας καὶ εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς. Οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἰταλίας σας ἀσπάζονται.

Εβρ. 13,25

Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

Εβρ. 13,25

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἴθε νὰ εἶναι μαζὴ με ὅλους σας. Ἀμήν.